

★ ΔΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

ΧΑΡΗΛ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

ΔΗΜ. Η. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ Τῶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῶ

Ο ΗΛΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ δ.φ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διονύσιος Ροΐδης

Σπυρίδωνος Δὲ Βιάζη

Στὸ λιμάνι τῆς Σμύρνης (ποίημα) Ἰωνος

Ἐκ τῆς Συγχρόνου Τουρκίας

Ἄλεξ. Κολυφῆτη

Τὸ Ἔαρ

Κ. Ἀθανασιάδου

Ἡ 75ῆ ἑπετηρὶς τοῦ Πανεπιστημίου

Τὰ ζῶα ἔχουσι συνείδησιν τοῦ θανάτου; Γ. Α. Μέγα

Τὰ δύο ἀνεκτίμητα αἰγὰ (διήγημα)

Γ. Σαριβαξεβάνη

Τὴν Ὠρα τῆ Σπερνῆ (ποίημα)

Στ. Γ. Σπεράντζα

Κυδωνιατικὴ Ζωὴ

Υγιεινῆς Πινακίδες

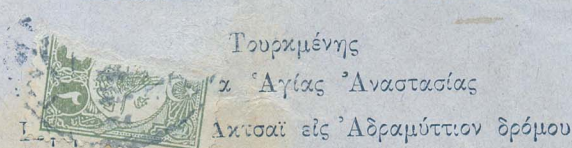
Κ. Α.

Σκόρπια Λόγια

Βιβλία καὶ Περιοδικὰ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Τύποις ὁ "Ἡλιος", Μεγάλῃ Ἀγορᾷ (Βεξεστέν) Κυδωνία

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΣΥΝΑΓΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

...—...
Ἐν Κυδωνίαις Μετζ. 2 1)2
Ἐν τοῖς χωρίοις » 3
Ἐν τῷ Κράτει « 3
Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρ. 15

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

...—...
Κατ' ἀποκοπὴν
»—»—»

ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΩΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

Ὀδὸς Παλαιὰ Φαράδικα Ν^ο 8 — Δίοδος Σιναΐτικο Ν^ο
6 καὶ 7 δίοδος Κλειδαρᾶ Ν^ο 6 δίοδος Εὐαγγελικῆς σχολ-
λῆς Ν^ο 6.

ΣΜΥΡΝΗ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΧΑΡΤΙΚΗΣ ΔΙ' ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΧΡΕΙΩΔΗ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ.

ΕΠΙΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ ἐπὶ δωδεκαετίαν ἐν Κων)πόλει ὡς ἐμ-
πορορράπτῆς λίαν εὐδοκίμως ἐργασθεὶς κ.
Ἄγγελος Τυμπαμπῆς συνεταιρισθεὶς μετὰ τοῦ
κ. Ν. Φλώρου ἀπεκατέστη ἐν τῇ πατρίδι του
συστήσας Κατάστημα ἀπέναντι τοῦ Γραφείου
κ. Κ. Λεντούδη.

Ἡ ἰκανότης ὡς καὶ ἡ πολυετής πείρα τοῦ κ.
Α. Τυμπαμπῆ παρέχουν ἀρκετὴν ἐγγύησιν ὅτι
πάντες οἱ πελάται θέλουσι μείνει κατευχαρι-
στημένοι τόσο ἐκ τῆς στερεότητος ὅσον καὶ
ἐκ τῆς κομψότητος τῶν ἐνδυμασιῶν.

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

<p>ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ ΧΑΡΑΛ. Γ. ΒΑΦΕΙΔΑΗΣ ΔΗΜΗΤΡ. Η΄ ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ „Ο ΗΛΙΟΣ”</p>	<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ δ.φ.</p>
---	--	--

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΡΟΪΔΗΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Ὁ Ροΐδης ἐκπὸς τῆς πραγματείας, ἦν ἀναφέρεται ὁ Κατρομῆς ὅτι ἐδημοσίευσεν ἐν Βενετία τῷ 1790, ἐξέδωκεν ἐν Φλωρεντία τῷ 1786 τὸ ἕξῃς ἔργον αὐτοῦ :

Memoria intorno all' uso di due specifi-
fici a favore delle donne gravide, traduzi
oni dal francese del dottore Dionisio Roïdi,
corredata di varie annotazioni.

Ἐπαναλαμβάνω ὁ Ροΐδης εἰς τὴν γενέθλιον πα-
τριδα μετέφρασε τὸν λατῶν, κατακρινόμενος συγ-
χρόνως εἰς μελέτας παντοῦ εἶδους.

Ἐκτὸς τῶν διηθέντων ἔργων του, ἔγραψε καὶ
ἄλλα, ἰδίως ποιητικά. Ἐδημοσίευσεν σονέτια καὶ
στίχους ἐν ἡμερησίοις ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Ζακύν-
θου, τῇ ἰδρυθείσῃ ἐπὶ Ἀγγλικῆς κατοχῆς. Τινὲς
τούτων εἶνε καλοὶ. Σημειωτέον, ὅτι ὅσον τὰ ἔτη
προσετίθεντο ἐπὶ τῆς ὀραγῆς του, τόσοι ἠλατ-
τοῦντο αἱ ψυχικαὶ λειτουργίαι καὶ ἡ ἀντίληψις,
αἱ ἐδράζονσαι ἐν τῷ ἐγκεφαλῷ αὐτοῦ.

Δημοσιεύομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν
Σονέττο, τὸ ὁποῖον ἔγραψε τῷ 1812 καὶ ἐδη-
μοσίευσεν ἐν ἡμερησίῳ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγ-
γλου διοικητοῦ τῶν ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις
στρατευμάτων. Τὸ δημοσιεύομεν χάριν τῆς ἱ-
στορικῆς διὰ τὰς νήσους μας ἀξίας αὐτοῦ :

Per sua Eccellenza
il Signor Maggiore Generale
Georgio Airey
comandante la divisione delle forze di terra.
di S. M. Britannica
nelle isole jonie liberate

SONETTO

Dall' eccelsa Albion Madre Feconda.
Surto d' Eroi rifolgorar brillante
Io miro in Te di Aristide il s'ambiente

Che questo ciel di nuova luce inonda.
Te pur vegg' io, che di Trofei circonda.
Il bellicoso Marte, e a' piedi innante
Del suo truce destin le insegne infrante
Dell' ostile furor atterra e sfronda.
Viva o Campion guerrier, tuo chiaro nome;
Viva l' Anglo immortale, onde saranno.
Le ree discordie rovesciate e dome.
Si del nero livor l' acerbo sdegno
Ammutira, che della Pace a danno
L' empio credette inalberar suo Regno
per cagion di vero ossequio.

ΔΙΟΝΙΣΙΟ ΡΟΪΔΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ "ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.,

Εἰς τὸν Ἐξοχώτατον Στρατηγὸν
κύριον Γεώργιον Αἰρεῦ
Μέγαρχον τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ
ἐν τῇ ἐλευθερᾷ Ἑπτανήσῳ.

ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ

Ἀπὸ τὴν ὑπέροχον Ἀλβυθνα, Μητέρα γόνιμον,
ὃ γέννημα Ἡρώων, λαμπρὰ μαρμαρυγή,
εἰς σὲ βλέπω τὴν μορφήν τοῦ Ἀριστείδου
τὴν ὁποῖαν ὁ οὐρανὸς οὐτος καταγάξει μὲ νέον φῶς.
Ἐγὼ βλέπω γὰ σὲ περιβάλλη μὲ τροπαια
ὁ πολεμοχαρῆς Ἄρης, καὶ πρὸ τῶν ποδῶν
τῆς σκληρᾶς μοίρας τεθραυσμένα τὰ σύμβολα
τῆς ἐχθρικῆς ὁρμῆς τρομάζει καὶ καταρρίπτει.
Ζήτω, ἄνδρες πολεμιστά, τὸ ἐκλαμπρον ὄνομά σου,
Ζήτω ὁ ἀθάνατος Ἄγγελος, ὁ ὁποῖος
θα ἀνατρέψῃ καὶ θα νικήσῃ τὰς ἐνόχους διχονοίας.
Ναί, τοῦ μαύρου φθόγου ἡ τραχία περιφρόνησις
θα σγήσῃ πρὸς βλάβην τῆς Εἰρήνης
ὁ κατηραμένος ἐνόμισεν ὅτι θ' ἀνεγείρῃ τὸ βασιλεῖον
[του.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΡΟΪΔΗΣ

*
* *

Ἐπὶ Ἑπτανήσου Πολιτείας ἰδρυθῆν ἐν Ζα-

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

<p>ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ ΧΑΡΑΛ. Γ. ΒΑΦΕΙΔΑΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡ. Η΄ ΨΩΜΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ „Ο ΗΛΙΟΣ”</p>	<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ δ.φ.</p>
---	--	--

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΡΟΪΔΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἡ Ροΐδης ἐκτὸς τῆς πραγματείας, ἦν ἀναφέροισι ὁ Καροαῖος ὅτι ἐδημοσίευσεν ἐν Βενετία τῷ 1790, ἐξέδωκεν ἐν Φλωρεντία τῷ 1786 τὸ ἐξῆς ἔργον αὐτοῦ :

Memoria intorno all' uso di due specifici a favore delle donne gravide, traduzzi oni dal francese del dottore Dionisio Roïdi, corredata di varie annotazioni.

Ἐπιανακρίψας ὁ Ροΐδης εἰς τὴν γενέθλιον πατριδα μετέθετο τὸν ἰατρὸν, καταγινόμενος συγχρόνως εἰς μελέτας παντὸς εἴδους.

Ἐκτὸς τῶν δηθέντων ἔργων του, ἔγραψε καὶ ἄλλα, ἰδίως ποιητικά. Ἐδημοσίευσεν σονέτια καὶ στίχους ἐν ἡμιφύλλοις ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Ζακύνθου, τῇ ἰδουθείᾳ ἐπὶ Ἀγγλικῆς κατοχῆς. Τινὲς τούτων εἶνε καλοὶ. Σημειωτέον, ὅτι ὅσον τὰ ἔτη προσετίθεντο ἐπὶ τῆς ἡλικίας του, τόσον ἠλαττοῦντο αἱ ψυχικαὶ λειτουργίαι καὶ ἡ ἀντίληψις, αἱ ἐδράζοντο ἐν τῷ ἔγκεφάλῳ αὐτοῦ.

Δημοσιεύμεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν **Σονέττο**, τὸ ὁποῖον ἔγραψε τῷ 1812 καὶ ἐδημοσίευσεν ἐν ἡμιφύλλῳ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγγλικῶν διοικητοῦ τῶν ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις στρατευμάτων. Τὸ δημοσιεύμεν χάριν τῆς ἱστορικῆς διὰ τὰς νήσους μας ἀξίας αὐτοῦ :

Per sua Eccellenza
il Signor Maggior Generale
Georgio Airey
comandante la divisione delle forze di terra.
di S. M. Britannica
nelle isole jonie liberate

SONETTO

Dall' eccelsa Albion Madre Feconda.
Surto d' Eroi rifolgorar brillante
Io miro in Te di Aristide il s'ambiente

Che questo ciel di nuova luce inonda.
Te pur vegg' io, che di Trofei circonda.
Il bellicoso Marte, e a' piedi innante
Del suo truce destin le insegne infrante
Dell' ostile furor atterra e sfronda.
Viva o Campion guerrier, tuo chiaro nome;
Viva l' Anglo immortale, onde saranno.
Le ree discordie rovesciate e dome.
Si del nero livor l' acerbo sdegno
Ammutirà, che della Pace a danno
L' empio credette inalberar suo Regno
per cagion di vero ossequio.

DIONISIO ΡΟΪΔΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ "ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.,

Εἰς τὸν Ἐξυγώτατον Στρατηγὸν
κύριον Γεώργιον Αἰρέϊ
Μέγαρον τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ
ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑπτανήσῳ.

ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ

Ἀπὸ τὴν ὑτέροχον Ἀλβουῖνα, Μητέρα γόνιμον,
ὃ γέννημα Ἥρωον, λαμπρὰ μαρμαρυγή,
εἰς σὲ βλέπω τὴν μορφήν τοῦ Ἀριστείδου
τὴν ὁποῖαν ὁ οὐρανὸς οὕτως καταγράφει μὲ νέον φῶς.
Ἐγὼ βλέπω γὰρ σὲ περιβάλλει μὲ τροπαία
ὃ πολέμοχαρῆς Ἄρης, καὶ πρὸ τῶν ποδῶν
τῆς σκληρᾶς μοῖρας τεθρασυμένα τὰ σύμβολα
τῆς ἐχθροῦς ὀμῆς τρομάζει καὶ καταρρίπτει.
Ζήτω, ἀγδρεῖς πολεμιστά, τὸ ἐξίλαπρον ὄνομά σου,
ζήτω ὁ ἀθάνατος Ἄγγλος, ὃ ὃ ὁποῖος
διὰ ἀνατολήν καὶ διὰ νικήση τὰς ἐνόχους διχονοίας.
Ναί, τοῦ μαυροῦ φθόνου ἡ τραγεία περιφρόνησις
θα σιγήσῃ πρὸς βλάβην τῆς Εἰρήνης
ὁ κατατραμένος ἐνόμισεν ὅτι ὀ ἀνεγείρη τὸ βασιλεῖόν
[του.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΡΟΪΔΗΣ

*
**

Ἐπὶ Ἑπτανήσου Πολιτείας ἰδρύθη ἐν Ζα-

κύνθη ἀξιόλογος σχολή ἦτις ἐπὶ Ἀγγλικῆς κατοχῆς (1809—1814) ἐτελειοποιήθη καὶ ἐπὶ ἀγγλικῆς Προστασίας ἤμασεν.

Ὁ Ροΐδης ἐπὶ ἀγγλικῆς κατοχῆς παρέδιδεν ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ τὴν Ἱταλικὴν καὶ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἀριθμητικὴν. Συναδέλφους εἶχεν ἄνδρας ἱκανοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν σοφὸν κόμητα Παῦλον Μερκάτην, ὅστις ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν. (*)

Δυστυχῶς ὁ Ροΐδης ἔχων μεγάλην ἰδέαν τοῦ ἑαυτοῦ του ἤρχισε νὰ φέρῃ κρίσεις περὶ τῶν ἔργων τοῦ μὲν καὶ τοῦ δεῦ. Ἀλλ' ἐλησημόνησε τοῦ Βολταῖρ τὸ δίστιχον ὅτι :

On doit des égards aux vivants
On ne doit aux morts quel a verité.

Καὶ οὕτως ἡ ψύχωση τοῦ τεχνοκράτου ὑπῆρξε τὸ αἴτιον τῆς καταστροφῆς του.

Πρὸς τοὺς ἄλλους κατέκρινε καὶ τοὺς στίχους τοῦ Δημητρίου Κομοῦτου. Οὗτος ἀνῆκεν εἰς μίαν τῶν τὰ πρῶτα φερουσῶν ἐν Ζακύνθῳ πολυκατημῶνων εὐπατριδῶν οὐκ ἰγενειῶν, ἦτις ἐκανχάτο ὅτι ἔδωκεν εἰς τὴν **Ἐπιάνθησον Πολιτείαν** καὶ ἕνα ἡγεμόνα καὶ βαρέως ἔφερε τὰς δυσμενεῖς περὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ κρίσεις τοῦ Ροΐδου. Ὁ Κομοῦτος εἶχε σπουδάζει εἰς τὴν Ἱταλίαν, εἶχε φιλολογικὰς γνώσεις καὶ ἔγραψε Ἱταλικὸς καὶ Λατινικοὺς στίχους. Ἠγάπα τὴν πατρίδα, τὴν ὁποίαν πλειστάκις διὰ τῆς ἀγγυνοίας καὶ φρονήσεως καὶ βαρῦτητος τῶν λόγων του ἔσωσεν ἀναγκαστικῶν καὶ ἂν ὑπὸ τοῦ τότε ἀρχοντολογίου χαλεπούμενα δεῖναι. Δῆλα δὴ ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Κομοῦτου, κατὰ τὸν ἀναβρασμὸν τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ὁ Δραγαμῆγος Μακρὸς ἐν συμβουλίῳ τῶν ἀριστοκρατῶν, ἐπρότεινε νὰ φρονεῦσιν, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Ἁγίων Πάντων—ὅτε ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ ἡ λιτανεῖα—πάντας τοὺς δημοκρατικούς Ἰακωβίνους Ζακυνθίους. Ὁ Κομοῦτος ὁμως ἐτάχθη μετὰ τῶν ἄλλων, ὀρθῶς καὶ συνετῶς σκεπτόμενος.

Χάριν τοῦ Δημητρίου Κομοῦτου ματαιωθέντος τοῦ σχεδίου τῆς σφαγῆς τῶν δημοκρατικῶν, ὁ προστείνας Μακρὸς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐν οἷς καὶ ὁ Ροΐδης—διαμαρτυρηθέντες κατὰ παντὸς δεινοῦ, τὸ ὁποῖον, ἕνεκα τῆς μεταπολιτεύσεως ἔμελλε νὰ πάθωσιν οἱ μετριοπαθεῖς ἀριστοκράται, ἐγκατέλειπε τοὺς ἀριστοκράτας καὶ ἠνώθη μετὰ τῶν δημοκρατικῶν ! (**)

Τοιοῦτον ἰσχυροῦ φίλου κατέκρινε τὰ ἔργα ὁ Ροΐδης ἀναφανδὸν καὶ κατεβίβασεν τὴν φιλολογικὴν ἀξίαν του. Ἦτο ἀσυνεία, ἦν ἀκριβὰ ἐπιλήρωσε, διότι δὲν εἶχε τὸ ἴδιον καὶ δὴ τὰ ἦθινά καὶ ἐλάττω μέρη τῆς ὑπερασπίσεως.

Ὁ Κομοῦτος, φυσικῶς, ἐν τῷ ἐρωϊσμῷ του προσεβλήθη καὶ συνέλαβε τὴν ἀπάνθρωπον ἰδέαν τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Ροΐδου. Ἀμέσως ἤρχισε

νὰ διαδίδῃ μύρια ὅσα κατὰ τοῦ δυστυχῆος Ροΐδου ὡς λατροῦ καὶ διδασκάλου καὶ ὡς πολίτου. Ἡ διάδοσις αὕτη εὗρισκεν ἠγῶ, ὡς προερχομένη ἀπὸ ἰσχυρὸν καὶ πλούσιον ἀριστοκράτην. Οὕτως ὁ Ροΐδης ἔχανε τὴν ὑπόληψιν, ἦν εἶχεν ὡς λατρός καὶ ὡς ἐγγράμματος. Ὁ Ροΐδης ἦτο ἀνίκανος, ἀνήθικος καὶ γελοῖος !

Ἄλλως τε χάριν τῆς ἀνωμαλίου ἰδιοσυγκρασίας τοῦ Ροΐδου καὶ τοῦ ἐκκεντρικοῦ χαρακτῆρός του αἱ διαδόσεις ἔγειναν πιστευταί. Ὁ ἀτυχῆς ἔμισε τὴν πελατεῖαν του καὶ ἤρχισε νὰ πωλῇ κατ' ὀλίγον τὴν περιουσίαν του ὅπως πορισθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Καὶ αὐτοὺς τοὺς μαθητὰς του ἔπειτα ἔχανε.

Βεβαίως τοῦ Κομοῦτου ἡ διαγωγή δὲν ἦτο ἱπποτικὴ, ἂν καταστρέφῃ ἕνα ἀριστοκράτη. Εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις ἡ μόνη ἐκδίκησις εἶνε ἡ περιφρόνησις διὰ τῆς σιωπῆς. Ἄλλως τε οὐδὲ ἡ γνώμη τοῦ Ροΐδου εἶχε κέρως κανένα.

Δυστυχῶς οἱ κατέχοντες ἐν τῇ κοινωνίᾳ βαρῦτητα καὶ οἱ ματαιοδοξεῖ νομίζοντες ὅτι πάντες εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κἀνωσι πρὸς αὐτῶν λίβανον καὶ μῦθον. Καὶ ὁ νοσῶδης οἷτος ἐγωϊσμός τοὺς τυφλώνει ἐνίοτε καὶ διαπράττουσιν ἀντιχριστιανικὰς πράξεις.

Εἰς τοιαύτην σατανικὴν κωιδρομήν ὁ Ροΐδης μετὰ τὸν παθολογικὸν χαρακτῆρα, οὐδεμίαν εἶχεν ἰσχύν. Αἱ ψυχικαὶ ἀνωμαλίαι καὶ αἱ παθήσεις τοῦ νευρικοῦ συστήματος αὐτοῦ δὲν συνεκίουν οὐδὲ τοὺς στενωτέρους φίλους του. Εὐτυχῶς ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του δὲν τοῦ ἀνεπιχθῆ οὐδεμίαν ἐγκληματικὴν τάσις. Ἀλλὰ περιοσότερον ἀνεπτύχθη ἡ τάσις τῆς ματαιοδοξίας νομίζων ὅτι εἶνε μέγας ἄνηρ καὶ προκαλεῖ φθόνον ἢ ἀξία του ἢ μεγάλην.

Τοιοτοτρόπος ἦτο μακάριος καὶ ἔγραψε καὶ ἔγραψε.... ἐδιάβαζε, ἀπήγγελε τὰ ἔργα του.

Ὁ Σολωμὸς ἐπανήλθεν εἰς τὴν Ζάκυνθον τῷ 1818 μετὰ τὴν ἰδέαν νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν Ἱταλίαν, ἀλλ' ἀκολούθως εὐτυχῶς μετήλλαξε γνώμην. Ὁ Ροΐδης φυσικῶς, ὡς εὐπατριδῆς, συνέδεσε φιλίαν μετὰ τὸν Σολωμὸν καὶ συνηριθμῆθη μετὰ τὸν στενὸν του φίλον, οἷτις καθ' ἑσπέραν ἐλάμβανον μέρος εἰς τὴν φιλολογικὴν συναστροφὴν τοῦ Σολωμοῦ.

Ὁ Σολωμὸς εἶχε μάθῃ τὰ διατρέξαντα μετὰ τὸ Ροΐδου καὶ Κομοῦτου. Ἀλλ' οὐδεμίαν ἔφερε κρίσιν. Αἱ ποιήσεις τοῦ Κομοῦτου δὲν ἦσαν ἀπὸ ἐκείνας τοῦ ἴσου τῆς φιλολογίας ἀπαθανάτιζει. Ἴσως μέσα του θὰ ἐδικαιολόγησε τὸν Ροΐδην. Ὁ Σολωμὸς ὁμως ἀμέσως ἐφυρολόγησε τὸν Ροΐδην καὶ εἶδεν ὅτι προσέβηκεν ἐν αὐτῷ τὸ αἰσθημα τῆς ἀλαζονείας καὶ ματαιοδοξίας, ὅτι αἱ ψυχώσεις αὐταὶ τὸν ἔκωνον νὰ φέσῃται ἀγερόχως πρὸς πάντας, ὅτι αἱ γνώσεις χάριν τῆς ἐπιτολαιότητός του εἶχον σχηματίσει ἀληθῆ κνωεῶνα ἐν τῷ νῷ του. Προσεπάθει κατ' ἀρχὰς νὰ φέρῃ τὸν Ροΐδην εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ ἀνώμαλοι τύποι νοουθεσίας δυσκόλως παραδέχονται. Συνεπῶς καὶ ὁ Σολωμὸς ἐκολάκευσε τὴν μεγαλομανίαν του, ἀλλὰ συγχρόνως τὸν ἐλυπεῖτο,

(*) Πρὸβλ. Σπ. δὲ Βιάζη : Δεκαετής ἱστορία τῆς ἐν Ζακύνθῳ Ἐκπαιδεύσεως. (1806—1816) ἐν τῇ Εἰκονογραφίᾳ τοῦ 1901 Ἀρ. 53—55.

(**) Πρὸβλ. Π. Χιώτη : Σειρὰ ἱστορικῶν ἀπομνημονεύματων. Γ.τ. Γ'. σελ. 559.

διὸ τὸν ἐπροστάτευε ὑλικῶς. Τοῦ ἦτο ἀληθὴς προστάτης.

*
* *

Περιγράφωμεν τώρα ἀστέιον ἐπεισόδιον λαβὸν χώραν ἐν τῇ συναναστροφῇ τοῦ Σολωμοῦ.

Ἡμέραν τινά εἶπεν ὁ Σολωμὸς τῷ Ροῖδῃ, ὅτι εἶχε λάβει ἀπὸ τὴν Ρώμην τὸ δίπλωμα, δι' οὗ προσηγορεύετο *Ποιητὴς Ἀρκάς*.

Ἐννοεῖται, τὸ δίπλωμα ἦτο ψευδές, ἀνῆκόν τι εἶς ἀποθανόντα *Ἀρκάδα ποιητὴν* τοῦ ὀνόμου τὸ ὄνομα εἶχον ἕξασί ὅπως τὸ ἀντικαταστήσωσι μετὰ τὸ τοῦ δυστυχοῦς Ροῖδου.

Ὁ Σολωμὸς μετὰ τὸν φίλον του συνεφώνησαν τὰ τῆς στέφους τοῦ Ροῖδου, ἐν ὀνόματι διήθεν τῆς ἐν Ρώμῃ *Ἀκαδημίας τῶν Ἀρκάδων*.

Αἱ ἐτοιμασίαι ἔγειναν. Πάντες οἱ φίλοι τὸν συναναστροφῶν παρευρέθησαν, ὅπως πημποδῶς ἀναγνωσθῇ τὸ δίπλωμα καὶ κηρυχθῇ ὁ Ροῖδης *Ποιητὴς Ἀρκάς* ἐκ μέρους τῆς Ρωμαϊκῆς Ἀκαδημίας.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ διπλώματος, ἐνῶ ἐπὶ τῶν ὤμων τινὸς περιήρχον τὸν δαφνοστερῆ Ροῖδην γύρω τῆς αἰθούσης, οἱ λοιποὶ ἐχειροκρότουν ἀνθοβολοῦντες αὐτόν. Φυσικὰ ὁ Ροῖδης ἐν τῇ μεγαλομανίᾳ του ἐδέχετο τὰς ἐπευφημίας καὶ ζητωκραυγὰς ἀσμένως, ἀλλ' ἐκ μετροφορῆς σῆνης διήθεν, περιφερόμενος ἔλεγε :

— Σῶνουνε τιμές. Basta nen voglio più opori, Basta, Basta vi prego (Δῖλα δὴ. Ἀρκὸν ἀί τιμαί. Ἀρκεῖ, δὲν θέλω περισσύτερας τιμὰς, ἀρκεῖ, ἀρκεῖ σὰς παρκαλιῶ).

Μετὰ τὴν στέφην ὁ Ροῖδης ἀπήγγειλε ποιήματά του. Καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς τιμὴν του ἀπήγγειλαν ποιήματα.

Τὰ ἀνοηρικτὰ δὲν ἔλειψαν, διότι ὁ Σολωμὸς ἦτο καθ' ὅλα γενναῖος πάντοτε.

Ἀκολούθως συνόδευσαν τὸν Ροῖδην εἰς τὴν οἰκίαν.

Κατόπιν ὁ Ροῖδης ἔμαθεν ὅτι ὁ φίλος του Σολωμὸς ἔπραξε τὰ πάντα τῆς ψευδοῦς στέφους ὅπως τὸν περιταΐξῃ. Ναι μὲν ἐλυπήθη ἀλλ' ἔξ ἀνάγκης ἔπραξε νὰ ἦτο φίλος τοῦ Σολωμοῦ, διότι ὡς ὁ ἀναγνώστης γινώσκει τὸν ἐβόηθει καθημερινῶς σχεδὸν εἰς τὰς οἰκονομικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας.

Ὁ Ροῖδης εἶχεν ἕτερον ἀδελφὸν ὀνόματι Ἀνδρέαν. Οὗτος εἶχεν ἄλλην ψήφωσιν, τὴν ἔμνον ἰδὲν ὅτι εἶνε *παλλημαρᾶς*. Διὸ τὸ ἐσπέρας ἐφόρει *φέσι*, ἐκράτει χονδρὰν καὶ μεγάλην καλνοσύγγα ὅπως κτυπήσῃ τοὺς ἀντιπάλους του καὶ ἐχθροὺς του !

Καθ' ἐσπέρας ὡς εἶπομεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σολωμοῦ συνηθροίζοντο οἱ φίλοι του, ἀπήγγειλλον ποιήματα καὶ συνεζήτουν περὶ παντοῦτων φιλολογικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ζητημάτων. Ὅτε ὅμως ἤθελον νὰ διασκεδάσουν, τότε παρεκάλει ὁ Σο-

λωμὸς τὸν Ροῖδην διὰ νὰ ἀναγινώσκῃ τοὺς στίχους του.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ροῖδῃ, ὁ *παλλημαρᾶς* Ἀνδρέας, εἶχε φυσικὰ μᾶθει τὸν περιπαιγμὸν τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν γινόμενον ἐκ μέρους τοῦ Σολωμοῦ, ὅταν ἤθελον νὰ γελάσουν οἱ φίλοι.

Ἐσπέραν τινά, ἐνῶ ἦσαν πάντες συνηθροισμένοι ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σολωμοῦ—παρουσιάσθη ὁ ἀδελφός Ἀνδρέας εἰπὼν :

— Καλὸς πέρας σας ἀφεντάδες ! Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμα ἀδελφέ ! δὲν σοῦ φθάνουν τοὺς περιπαιγμούς, ποῦ σοῦ κίμινε..... Σὺ εἶσαι προκομμένος· φθάνει σου ποῦ εἶχει κασσέλαις γιομάταις χαροτιά. Ἐδῶ ἐτοῦτοι οἱ φίλοι σου, δὲν εἶνε φίλοι, σὲ περιταΐξουν γιὰτὶ σὲ φθνοῦν..... τὰ φοφίμα.....

Ταῦτα εἰπὼν, πλήρης ὀργῆς καὶ ὑπερηφανείας ὕψωσε τὴν χονδρὴν καὶ μεγάλην καλνοσύγγα του διὰ νὰ κτυπήσῃ τοὺς παρευρισκομένους. Οὗτοι ἰδόντες τὸν κίνδυνον, γελῶντες, διεσκορτίσθησαν καὶ ἐν ριπῇ οφθαλμοῦ ἐγένοντο ἄφαντοι.

Ὁ Ροῖδης, ἐννοεῖται ὅτι καὶ μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἐξηκολούθει νὰ μεταβαίνει εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ Σολωμοῦ: *Ἀνάγκη καὶ Θεοὶ πείθονται*.

Ὡς ἀνοήτῳ εἶδεν ὁ ἀναγνώστης τὸ κυριώτερον εἰς πᾶσιν λόγον ἔργον ἦτο τὸ Passio, δῖλα δὴ ὁ λόγος εἰς τὰ Παιθὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ λόγος οὗτος μετὰ τὰς ἀσυναρτήτους ιδέας καὶ ἀναρμόστους πολυμαθείας ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ γελάσωσιν ἀνεκτὰ οἱ φίλοι του. Ὁ Λόγος οὗτος ἐγράφη Ἰταλιστί. Διὸ κατόρθωσαν οἱ φίλοι του νὰ πείσωσι τὸν Ροῖδην νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν λόγον τοῦτον εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγ. Μάρκου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ἐννοεῖται. Ὁ Ροῖδης ἐνεδύθη τὰ ἱερά καὶ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἐξεφώνησε τὸν λόγον του. Οἱ δὲ ἄκρατοι φίλοι, ὅπως τὸν περιταΐξουσιν, ὑπεκρίνοντο ὅτι συνεκινήθησαν ὥστε ἀνελύοντο εἰς δάκρυα.

Ὁ Λόγος οὗτος τοῦ Ροῖδου ἔδωκεν ἀφορμὴν καὶ εἰς μίαν σάτυρον τοῦ Ζακυνθίου λογιῶ Ἀντωνίου Μάτεσι, τοῦ συγγραφέως τοῦ λαμπροῦ Ζακυνθιακοῦ δράματος ὁ *Βασιλικὸς*.

Ἡ σάτυρα αὕτη φέρει τίτλον Ἡ *Ἀνάγνωσις τοῦ Passio*. Εἶνε ἕμετρος διάλογος τοῦ ὀποίου τὰ πρόσωπα εἶνε :

Ὁ Ροῖδης.

Ὁ Σολωμὸς.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Λεονταράκης μητρονὸς τοῦ ποιητοῦ Σολωμοῦ. Σπυρίδων Τοικουπης ὁ γνωστὸς ἱστορικός καὶ πολιτευτὴς καὶ ποιητὴς, ὅστις τότε εὐρίσκετο εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ ἐσύχναζε εἰς τὴν συναστροφὴν. Ὁ Παῦλος Μεγκάκης, λόγιος Ζακυνθίος γραφίας λαμπρὰ ἔργα. Διονύσιος Ταγιαπιέρος λόγιος ἱατρός.

Ἀνδρέας Κομιώτης μέλος τῆς φιλικῆς Ἐταιρείας, δημοτικὸς σύμβουλος.

Κωνσταντῖνος Νεραντῆς δικαστής, Ἀγγελος Σιγοῦρος Δεσύλλας υἱὸς τοῦ δράσαντος ἐν τῇ ἱ-

στορία Ἑπτανήσου Ἰωάννου.
Ἄντωνιος Μάτεσις, ὁ γράψας τὴν Σάτυραν.
Ἡ ἀρχὴ τῆς Σάτυρας εἶνε :

Ὅποιος θέλει νὰ γελῶσῃ,
Ἦ σὰν θὲς καὶ νὰ ξεράσῃ
Νάλλῃ ἐδῶ, ἄς μὴν ἀφήσῃ
Γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ στολίδι
Τῆς οἰκουμένης, τὸν Ροῖδῃ
Ποῦ τὸ Πάσσιο θὰ γκαρίσῃ.
Κάποιοι φίλοι ἐμαζονόντατε
Εἰς τοῦ Σολωμοῦ τὸ βράδν
Κι' ὄλοι τους ἐκουβαλλόντανε
Μὲ φεγγάρι ἢ μὲ σκοτάδι
Γιὰ νὰ κάνουνε παιγνίδι
Τὸν ντοτόρο τὸν Ροῖδῃ...

Ἡ Σάτυρα αὕτη ἦτο ἀνέκδοτος καὶ τὴν ἐδημοσιεύσαμεν τῷ 1881 εἰς τὰ "Ἀπαντα τοῦ Ἄντωνίου Μάτεσις τὰ ὁποῖα μετὰ προλεγομένων ἐδημοσιεύσαμεν ἐν Ζακύνθῳ δαπάνῃ τοῦ μακαρίτου Σ. Χ. Ραφτάνη (***)

*
* *

Ἀυστυχῶς ὁ Ροῖδης ἐπασχεν ἐξ ἰσχυρίας, ἥτις κατὰ τὰ τέλη τοῦ βίου, τὸν ἐμπόδιζε νὰ περιμῆρηται. Ἀπέθανε τῇ 30 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1835, ἔτῶν 78.

Ὁ Ροῖδης δὲν ἐσατυρίσθη διὰ τὰς *ιδιοτροπίας*, ἀλλὰ χάριν τῶν γελοίων ψυχώσεων του.
Ὁ Ροῖδης ἐστερεῖτο ὡς αἱ πράξεις τοῦ ἀποδεικνύουσι *τοῦ κοινοῦ νοῦ*, καὶ ἡ στέρησις αὐτῆς, προσίονσης τῆς ἡλικίας ἐγένετο πλέον καταφανής. Καὶ διὰ τοῦτο εἶδομεν ὅτι οὔτε ὁ τίτλος τοῦ κόμητος, οὔτε τὸ δίπλωμα τοῦ Πανεπιστημίου, οὔτε αἱ σοφαὶ διδασκαλίαι τοῦ περιδόξου Casarotti, οὔτε αἱ γνώσεις, ἄς διὰ μόχθων καὶ πόνων ἀπέκτησεν, ἴσχυσαν. Ὁ Σμάιλς λέγει ὅτι ὁ *κοινὸς νοῦς*, ποδηγετούμενος ὑπὸ τῆς πείρας καὶ ἐμπνεόμενος ὑπὸ ἀγαθῆς θελήσεως, ἀποτελεῖ τὴν πραγματικὴν φρόνησιν. Ἔνεκα δὲ ταύτης τῆς ἀρετῆς βλέπομεν ἐπίοτε ἀνθρώπους ἔχοντας ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐπιβολὴν ὅλος δυσανάλογον πρὸς τὰς διανοητικὰς αὐτῶν δυνάμεις. Διὰ τοὺς τοιοῦτους δύναται τις προσφωῶς νὰ λέγῃ : *Αἱ ἀρεταὶ τῶν εἶνε ἢ δυνάμεις τῶν.*

Τοιαύτην δυνάμιν ὁ Ροῖδης δὲν εἶχε.

Ζακύνθος — ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

(***) Ὁ υἱὸς τοῦ Ἄντωνίου Μάτεσις, ὁ μακαρίτης Δημήτριος ἀνὴρ εὐπαιδευτος μᾶς διηγήθη τὰ ἐν τῇ συναστροφῇ τοῦ Σολωμοῦ περὶ Ροῖδου, τὰ ὅποια εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν αἰοίδιμον πατέρα του.

ΣΤΟΛΙΜΑΝΙ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Πάλι βαρουναστέναξε
ἢ νύμφη τῆς Ἰωνίας,
σὰν εἶδε εἰς τὸν κόλπο τῆς
τὰ ἄψυχα κορμιά,
ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νὰ φέρωνται
μὲ λύσσα καὶ μανίας,
π' ἄγριο κῦμα τᾶδερονε
μὲ κρύα ἀπονιά !

Καὶ λέγει μὲ παράπονο,
πικρὸ φαρμακωμένο,
στὴ σαββανώτρα θάλασσα
ποῦ δόλμα τραγουᾷ :
— Τὶ σοῦ ᾿φταιξε τὸ λιμάνι μου
τὸ πάντα μυρωμένο
καὶ δὲν ἀφίνεις ἀνθρώπο,
ἄφοβα νὰ περνᾷ ;

Κ' ἢ θάλασσα ἀποκρίνεται
μὲ ζήλια καὶ μὲ φθόνο :
— Πολλαῖς εἶν ἢ χάραις σου
περίσσιαις ἢ ὁμορφιαῖς !
καὶ χύνω τὸ φαρμάκι μου
νὰ σοῦ γεννήσω πόνο,
καὶ πνίγω εἰς τὸ κόλπο σου
καμάρια, λεβεντιαῖς !

Κυδωνία — ΙΩΝ

τικοῖς οἴκοις καὶ τινες αὐτῶν χαίρουσιν ἰδιαιτέραν φήμην ὡς χειρουργοί, γυναικολόγοι, ὀφθαλμολόγοι κ.λ.π.

6—Αἱ Ἐμπορικαὶ Σχολαί.

Εἰς ταύτας ἡ φοιτήσις εἶναι πενταετής. Τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τῆς φοιτήσεως περιλαμβάνουσι τὸ ἔμπορικὸν δίκαιον, τὴν ἐμπορευματολογίαν, τὴν ἔθνογραφίαν καὶ τὴν ἐμπορικὴν γεωγραφίαν.

7—Αἱ Στρατιωτικαὶ Σχολαί.

Διὰ τὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης, τοὺς μηχανικοὺς καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς ἰατροὺς. Φαίνεται ὅτι ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς κλάδοις ἐξαιρέσει ἐλετεύχθησαν πρόοδοι ὀφειλόμεναι ἰδίως εἰς τὸν **φόν δὲλ Γκόλτς καὶ τὸν Ζευκὴ πασάν**. Ἡ σπάνις ἱκανῶν ἀξιωματικῶν δὲν καθίσταται πλέον ἐπαισητή, διότι ὑφίσταται ἤδη ἀριθμὸς ἀξιόλογος ἀξιωματικῶν μεμορφωμένων, ἐν οἷς πολλοὶ γνωρίζουσι μίαν ἢ δύο Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ κέκτηνται βαθεῖαν γνῶσιν τῆς στρατιωτικῆς ἐπιστήμης. Τοῦτο κυρίως παρατηρεῖ τις ἐν τῇ νέᾳ γενεᾷ.

8—Αἱ Σχολαὶ τῶν Ὠραίων Τεχνῶν.

Μετὰ τὸ αὐτοκρατορικὸν μουσεῖον τοῦ **Τσιλλὺ νύσον** ἡ ἐπιμνηστεύουσα κατὰ κτησὶς τοῦ Ἰσλάμ ἐν τῷ χώρῳ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Ὅστις ἐγνώρισε τὴν θλιβερὰν ἀδιαφορίαν τῶν Τούρκων τῶν παρελθόντων χρόνων πρὸς πᾶσαν ζωγραφικὴν καὶ τὸ εἶδος τῆς φοιτήσεως ἦν ἐδοκίμαζον διὰ τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα, καὶ ὅστις τώρα βλέπει ἐν τοῖς Μωαμεθανοῖς τὴν ἐπίδοσιν εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ πάντα τὰ γλυπτικὰ ἔργα, οὗτος δυσκόλως θὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐκκλησίαν του πρὸ τῆς ἐπιτευχθείσης σπουδαιοτάτης μεταβολῆς καὶ τῆς ἀξιωματικῆς προόδου. Ὁ **Χαμιδῆ** βέης ἀρχαιολόγος λίαν εὐπαιδευτός εἶναι ὁ πρῶτος Ὀθωμανός, ὃν ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία τῶν καλῶν τεχνῶν συγκατηρέθησε μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς. Τὸ Μουσεῖον, οὗτινος εἶναι ὁ δημιουργός τῷ προσάπτει τοσαύτην τιμὴν. Πρὸ τριακοσίων περίπου ἔτων ὁ Ἰβραήμ πασάν, ὁ μέγας Βεζύρης Σουλεϊμάν τοῦ Μεγαλοπρεποῦς εἶχε διατάξει νὰ ἀνεγείρωσιν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τοῦ νῦν μουσεῖου δύο ἀνδριάντας μετακομισθέντας ἐκ Βούδας — Πέστης.

Παραλλήλως πρὸς τὰ εἰρημένα ἰδρύματα ἐπάροχουσι ἔτι **Σχολαὶ Γεωργικαὶ** διὰ τοὺς ἀχιρῆτ ἢτοι υἱοὺς νομάδων μορφωμένους ἐν τῇ πρωτευούσῃ, οἵτινες ὀφείλουσι κατόπιν νὰ χρησιμεύσωσι μεταξὺ τῶν ὁμοφύλων των ὡς παραγανδισταὶ ὑπὲρ τοῦ μονίμου βίου.

Ἐπάσχει ἀρκετὸς ἀριθμὸς προσέτι **Παρθενωγαιῶν**, ἐν οἷς εἰδικὴ **Σχολὴ Τεχνῶν καὶ Ἐπιτευχθειῶν** εὐρίσκει τις μάλιστα μέγαν ἀριθμὸν φιλανθρωπικῶν κηθιδρυμάτων, ὧν ἐν ἄστυρον διὰ τοὺς ἀπόρους, ἐν ὄφρανοτροφεῖον, ἐν σχολεῖον κοφραλίων, νοσοκομεῖον, γηροκομεῖον κ.λ.

Ἐν ὀλίγοις ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις καὶ ἀγωγὴ τῆς νεότητος ἔλαβε κατὰ τὰ τελευταῖα εἰκοσιν ἔτη ὥθησιν μολὶς ἄλλοτε ἐπιζητούμενην.

Πέτρος — ΑΛΕΞ. ΚΟΛΥΦΕΤΗΣ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

ΤΟ ΞΕΡ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Τὸ δὲ νευρικὸν σύστημα; αὐτὸ δὲ κυριολεκτικῶς ἀποτρελλάνεται, καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ἰσορροπίαν τὴν νευρικὴν ὑπερδιέγερσιν. Ἐντεθεὶν αἱ νευρικαὶ ἐξαντλήσεις καὶ αἱ διάφοροι κεφαλαλγία. Ἡ κεφαλή ἀλγεί περιφερικῶς (mal de tête au casque) ἢ κατὰ πλάκας, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἢ ἐτέρου κροτάφου ἢ κατὰ τὴν μετωπικὴν χώραν ἢ κατὰ τὴν ἰνιακὴν. Τινὲς παραπνύονται δι' αἰσθημα περισφίγγεως τοῦ κρανίου, ἄλλοι ἰλιγγίωσι, ἄλλων βριμβοῦν τὰ ὄψα, ἄλλοι κατατρέχονται ὑπὸ ἀϋπνίας, στενοχωροῦνται, ἀνησυχοῦν, ὑποπτεύουν, δυσφοροῦν, **καπριτσιάζουν** μερικοί, κατὰ τὴν κοινὴν λαϊκὴν ἔκφρασιν. Τὸ δὲ ὀλιγώτερον, δυστυχῶς, ἀπυσιόζον σύμπτωμα τὸ ὅποιον ἐπιμελῶς κρύπτει ἡ κοινωνία — πικρὰ ἢ ἀλίθθεια — τὸ δὲ ἄτομον, διὰ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν τῆς ἐγεφροσύνης νευρικῶν κυττάρων, ἀγωνίζεται διὰ παντοίων μέσων ἠπίων ἢ ἀποτῆμων νὰ ἀποδιώξῃ, — ἀτμὸς πλανωμένης φαντασίας — εἶνε' αἱ παραληρηματικαὶ ἰδέαι. Συχνὸν μὲν τὸ σύμπτωμα, ἀραιὰ δὲ τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ, διότι ὀλίγοι, εὐτυχῶς, καταλήγουσιν εἰς τὴν παραφροσύνην ἐκ τῆς ἐαρινῆς ὑπερδιέγερσεως. Ἀλλὰ καὶ αἱ αἰσθήσεις τῆς ὀράσεως, ὀσφρήσεως γεύσεως δὲν μένουσιν ἀμέτοχοι. Γνωρίζω κυρίαν τινά, ἣτις καταλαμβάνεται ἀπὸ συνεχεῖς πταρμῶς μολὶς εἰσέλθῃ ἐντὸς ἀνθοφῆρου κήπου· τὸ τοιοῦτον τῇ συμβαίνει μόνον κατὰ Ἀπρίλιον Μάιον Ἰούλιον καὶ Ἰούλιον εἰς τὸ διάστημα τῶν ὀπίων πάσχει εἰδῶς τι χρονίας κορύψεως· τοὺς λοιποὺς μῆνας τοῦ ἔτους ἔχει πάντοτε ἀριστα εἰς τὴν ὑγιειάν τῆς. Γνωρίζω ἐπίσης κύριόν τινα ἄγοντα ἦδη τὸ 35^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὅστις καθ' ἃ ὁ ἴδιος μὲ διεβεβαίωσε, μολὶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡλικίαν πάσχει κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ Ἐαρος παροδικὴν παραίσθησιν τῆς ὀσφρήσεως· ὀσάκις καθ' ἕκαστον ἔαρ εὐρεθῆ χάριν περιπάτου ἢ ἄλλης αἰτίας ἐντὸς κήπου ἢ χλο-

άζοντος ἀγροῦ αἰσθάνεται τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα ἔζοντα ὡς ἀπὸ κιομένων ξύλων.

Αἱ δὲ διανοητικαὶ δυνάμεις ἀμβλύνονται οὕτως ὥστε πλεῖστα ἄτομα καθίστανται—προσωρινῶς—ἀνίκανα πρὸς διανοητικὴν ἐργασίαν, ἢ μνήμη θολοῦται, ἢ ἐξύνοια ἀμβλύνεται. Ἄβριστος ἀποθάρρυνσις καὶ φόβος ἀνευ λογικῆς αἰτίας, πονηραὶ πλαναισθήσεις καὶ τόσα ἄλλα συμπτώματα, παρόμοια πρὸς τὰ τῆς νευρασθενείας, οὐδεμίαν ἄλλην αἰτίαν ἔχουσι ἢ τὴν ἀθίαν ἐμφάνισιν τοῦ "Ε-αρως.

Ω !... αὐτὸ τὸ "Εαρ!.. — Διὰ τί, μ' ἔλην τὴν ἱπποτικὴν του ἐμφάνισιν, ἀδικεῖ τὴν ἀνθρωπότητα; Τὰ μὲν φυτὰ τὰ ἀκίνητα, τὰ ἄφωνα, τὰ κατηλωμένα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, τὰ ἀναίσθητα ἴσως, γεννᾷ καὶ μετ' ὀλίγον προικίζει μὲ τὸ σφριγὸς τῆς νεότητος καὶ μὲ τὸ κάλλος τῆς ἀνθήσεως. Τοὺς δὲ ἀνθρώπους τοὺς πεπρωτισμένους διὰ φωνῆς, κρίσεως, αἰσθήσεως, τοὺς ἀπεσπασμένους μάλιστα ἀπὸ τοῦ ἐδάφους διὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν κινήσεων, ἐφιλοδώρησε μὲ τόσας διαταραχὰς τῆς υγείας.

"Ἄς εἴμεθα μ' ὅλα ταῦτα εὐγνώμονες πρὸς τὸ "Εαρ διὰ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ του, ἔστω καὶ ἂν μερικὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους φιλοδωρήματα τρομάξουν ὀλίγον. Αὐτὰ εἶναι μὲν τρομακτικὰ ἀλλ' ὅχι ἐπικίνδυνα. "Ἄς μὴ εἴμεθα ἄδικοι πρὸς αὐτό. Γινώσκουμεν ἐὰν τὸ ἄφωνον φυτόν, τὸ καθ' ἕκαστον ἔτος ἀναγεννώμενον, γινώσκουμεν, σκέπτομαι, ὅτι τοῦτο γαλβανίζμενον ὑπὸ τῆς μυτηριώδους ἑαρινῆς ἐνεργείας μένει ἀναίσθητον εἰς τὸ ἄλγος; Δὲν ὑποφέρει ἄρα γε καὶ αὐτό; Ὁ διαρρηγνύμενος φλοιὸς του, τὰ σχιζόμενα βλαστήματά του, ὁ ἀπὸ τῆς ρίζης μέχρι τῶν ἀρραιμόνων κυκλοφορῶν χυμὸς δὲν εἶνε ὅλα αὐτὰ φαινόμενα πάθους μάλλον ἢ ἡδονῆς; Πιθανόν. Τὰ σιγῶντα ὅμως φυτὰ δὲν κραυγάζουν διὰ τὰ δεινὰ των, οὐδὲ κἂν ψι-

θυρίζουν τὰ παράπονά των. Ἡμεῖς μόνον τὰ λογικὰ καὶ εὐαίσθητα ὄντα, ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐπαναστατοῦμεν κατὰ τῆς τυραννίας τῆς φύσεως καὶ δὲν ἐννοοῦμεν νὰ ὑποστώμεν τὰς ἑαρινὰς θλίψεις, ἀγωνισθέντες ἀπὸ παλαιστάτων χρόνων νὰ εὐρωμεν τὸ φάρμακον.

"Ἄς ὁμολογήσωμεν ἔτι ἀφ' οὗτου διεδέθησαν ἀνὰ τὸν κόσμον αἱ πρῶται ἱατρικαὶ γινώσεις ἐσκέπουν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν μετρίασιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ τῆς ἑαρινῆς ἐπιρροῆς.

Πόσοι ἐξ ἡμῶν δὲν γινώσκετε ἀπὸ τοῦς πάτους σας ὅτι τὸν Μάιον οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ φλεβοτομῶνται ἢ νὰ πουργάζωνται; ἢ νὰ ὑφίστανται νηστείαν ἢ διαίταν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας; Ἴδου ἀπὸ παλαιῶν χρόνων τι ἐγίνωσκον οἱ πρόγονοί σας καὶ ἐκείνοι ἀπὸ τοῦς ἐαυτῶν. Ἴδου τι ἐπραττον πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ὑπεραυξήσεως ἢ ὀργιάσεως τῶν ὑγρῶν. **Νηστεία — φλεβοτομία, καθάρσιον.** Ἡ ὑγιεινὴ

τριάς τῆς ἀρχαίας θεραπευτικῆς.

Τινὲς τῶν ἀναγνωστῶν μου ἴσως εἰσὶν ὀπαδοὶ τῆς τριάδος ταύτης. Τὴν πρώτην Μαίου αἷμα ἢ καθάρσιον "Ε . . . τι λέτε φίλοι ἀναγνώσται; καταβαίνουν τὰ ὑγρά, βγάζουν τὸ κακὸ τὸ αἷμα αἱ παλαιαὶ μέθοδοι;

Οἱ σημερινοὶ ὅμως ἱατροὶ σας, ἀγαπητῆ νεολαία, οἱ γινώσκοντες περισσότερα ἴσως ἀπὸ τοὺς προγόνους σας θὰ σᾶς εἴπουν τὸ ἐναντίον. Παρακολοθησατε σᾶς συμβουλευσὺν τὴν ἑαρινὴν ἐξέλιξιν, βοηθήσατε τὴν βλάστησιν ἀντὶ νὰ τὴν ἐμποδίσετε. Πράξατε διὰ τὸν ἑαυτὸν σας ὅτι διὰ τὸ φυτόν σας, τὸ δένδρον σας.

Ἐπόμενοι καὶ ἡμεῖς τοῖς παραγγέλμασι τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ἱατρικῶν ἐξοχοτήτων συμβουλευόμεν εἰς τοὺς φίλους ἀναγνώστας τὰ ἐξῆς:

ΤΟΥΡΚΜΕΝΗΣ
ΟΡΕΣΙΒΙΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣ ΤΟΥ ΒΛΑΡΑΦΥΤΤΙΟΥ

Εἰκὼν τοῦ ἑθασμιέχνου ὁμοῦ
κ. Ε. Π. Ἀγγελῆλ

Βοηθήσατε τὴν λειτουργίαν τοῦ δέρματος σας διὰ καθημερινοῦ λουτροῦ χλιαροῦ καὶ διαρκοῦς (15—20 λεπτ. ὥριαία) καὶ ἐν ὥραις καυστικαῖς τὰ θαλάσσια. Γεύεσθε (μὴ ἐσθίετε κατὰ κόρον) τονικά ἐδέσματα μὴ ἐρεθιστικά· γάλα (τὰ γαλατηρὰ ὑπὸ ὕλας τὰς μορφάς,) χόρτα (προτιμάτε τὰ καλῶς θρασιμένα χόρτα) μὲ ἔλαιον ἢ βούτυρον καὶ ὀλίγον ἐξὺ, ὡς, ἔλαφροὺς εἰνους, καὶ ἀποφεύγετε τὰ ἰσχυρῶς οἰνοπνευματώδη ποτά. Ἀσκεισθε ὀλίγον ἅπαξ τῆς ἡμέρας ἀλλ' ἀνευ κοπώσεως. Ἡ ἀσκήσις συντελεῖ εἰς τὴν ταχείαν καταλλαγὴν τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν καὶ εἰς τὴν ἀναζωογόνησιν τοῦ μυϊκοῦ συστήματος ἅμα δὲ καὶ εἰς τὴν ἀνάπτισιν τῶν διανοητικῶν δυνάμεων. Εἰς δὲ τοὺς κατοικοῦντας ἐντοὺς μεγαλοπόλεων, ἐνθα ἀφθονοῦσι τὰ θεραπευτικὰ μέσα, συμβουλευόμεν κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τοῦ Ἑαρος τὰ ἠλεκτρικὰ λουτρά ἢ τὰς ἠλεκτρικὰς καταιονίσεις δι' ἠλεκτρικοῦ ρεύματος· τὰ μέσα ταῦτα ὄχι μόνον αὐξάνουσι τὴν ζωικὴν βίωσιν ἀλλὰ καὶ προβάλλουσι ἰσχυρὰν προτείνισμα ἐναντίον τῆς ἐπιρροίας τῶν γήινων μαγνητικῶν ρευμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπιδρῶντά διεγερτικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ἔργανισμοῦ, βοηθοῦν συνάμα τὸ φυτὸν κατὰ τὰς ἐαρινὰς αὐτοῦ ἐξελίξεις ἵνα γηράσῃ ἐν υγιείᾳ καὶ βίωσιν.

Διὰ σώφρονος λοιπὸν καὶ κανονικῆς διαίτης ἃς μεθέξωμεν τῆς νεότητος τοῦ ἔτους, ἵνα ἀποθνήσκωμεν, ὅπως τὸ φυτὸν, ἀποταμίευμα ὑγείας καὶ **ρωμαλέου γήρατος**, παρακαθημένοι εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Ἑαρος ἐνθα ἐδεσμα μὲν ἡμῖν ἡ βίωσιν, ποτὴν δὲ ἡ υγιεία.

Συμπόνη — ΚΩΝΣΤ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
(Ιατρός)

Η ΕΒΔΟΜΗΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΣΤΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΩΝ ΕΞΕΘΝ ΡΗΤΩΡΩΝ

Τὸν Πρότανιν διεδέχθησαν ἐπὶ τὸ βῆμα οἱ τρεῖς ξένοι ἀντιπρόσωποι τῶν Ἀκαδημιῶν καὶ τῶν Πανεπιστημίων, ὁ Κολλιτιῶν καὶ τῶν Πανεπιστημίων, ὁ Κολλιτιῶν, πρότανις τῆς Φιλολογικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων, ὁ Δελμυροῦκ, τοῦ Πανεπιστ. τῆς Ἰένης τῆς Γερμανίας, καὶ ὁ Μαχάφφιν τοῦ Πανεπ. τοῦ Δουβλίνου τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Εἰς τὴν μεστὴν γαλλικοῦ πνεύματος καὶ ἀβρότητας προσφώνησιν αὐτοῦ ὁ Κολλιτιῶν εἶπε περὶ τῶν νέων Ἀθηνῶν ὅτι « διὰ τῶν λαμπρῶν προσπαθειῶν τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτῶν ἰδρυμάτων, διὰ τῆς ἐπιστήμης τῶν παρ' αὐταῖς ξένων Σχολῶν καὶ Ἰνστιτούτων, αἵτινα εὐρίσκουσι θερμοτάτην ὑποδοχὴν ἐν Ἑλλάδι, κατέστησαν καὶ ἀδύς το κοινὸν Πανεπιστήμιον τῶν πεπολιτισμένων χωρῶν. » Τὸν Κολλιτιῶν ἐν μέσῳ παταγωδῶν χειροκροτημάτων κατελθόντα διεδέχθη ἐπὶ τὸ βῆμα ὁ γηραὸς γλωσσολόγος Δελμυροῦκ, ὅστις μὲ φωνὴν ἰσχυρὰν, γεμάτην ἀπὸ ἐνθουσιασμοῦ καὶ συγκινήσιν, ὑποβασιάζόμενος ἐνίοτε ἀπὸ τῶν πρωθυπουργῶν Βενιζέλον, ἀπήγγειλεν ἐν θαυμάσιον ἐγκώμιον τοῦ Ἑλλην. πνεύματος, διακοπτόμενος ἀπὸ παταγωδῶν χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίας. Ἀνεμνήσθη τοὺς στίχους τοῦ Βύρρανος, οἱ ὁποῖοι ἐνεθουσίασαν τοὺς πρεσβυτέρους τώρα σοφοὺς εἰς τὴν νεανικὴν τῶν ἡλικίαν, περὶ τῶν « νήσων τῆς Ἑλλάδος, ὅπου ἠγάπησε καὶ ἔψαλε τὸν ἔρωτα ἡ Σαλπῶ » καὶ ἐξέφρασε πρὸς τὴν νέαν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία τοὺς ὑποδέχεται φιλοξένως, ἐν ὀνόματι ὅλης τῆς Δημοκρατίας τῶν γραμμῶν τὴν ἐδγνωμοσύνην τῶν καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς. Μετὰ τὸν ἐνθουσιώδη Δελμυροῦκ ἀνῆλθεν ἐπὶ τὸ βῆμα ὁ Μαχάφφιν, τέλειος τύπος Ἀγγλοσάξωνος, χαρωποῦ, εὐτραφοῦς, ρωμαλέου, εὐθύμου. Πρόσωπον γεμῆτον, ἐπιμελῶς ἐξυρισμένος τὸν μύστακα καὶ τὸ γένειον. Ἐβδομηκοντούτης σχεδόν. Μὲ τὸν πλήρη ἀπὸ ἀγγλικὸν μέθυσον λόγον του διεσκόρπισεν ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς πολλὴν θυμηδίαν εἰς τὴν ὀμήγουσιν τῶν σοφῶν ἀκροατῶν του

Εἶπεν οὖν ἔρχεται ἀπὸ χώραν δμικλῶδη καὶ οἶον ἐπίτηδες ἐξελέγη νὰ ὀμιλήσῃ αὐτὸς ἐν ὀνόματι ὄλων τῶν Πανεπιστημίων εἰς τὰς Ἀθήνας, « ὅπου ἀνέθορον ἡ ἀκμὴ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ φωτός, » ὅτι εὐρέθη εἰς δύσκολον θέσειν, ἀφ' οὗ ὡς χριστιανὸς ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ.... καλοφάγῃ κατόπιν, καὶ ὅτι μὲ κεφαλὴν βεβαρωμένην ἐδυσκολεύετο κάπως νὰ γράψῃ. Ὑπέμνησεν οὖν » τὸ ἑορτάζον Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηναίων δὲν εἶνε νέον, ἀλλ'

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΝ

ἀρχαιότατον, καὶ ἐνταφιασθέν ποτε ἀνέστη πάλιν ἐκ τοῦ τάφου του μετὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, εἶπεν οὖν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρόοδον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἐφαρμόζεται ὁλόκληρος ὁ στίχος τοῦ Μίλτωνος διὰ τὰ ἄστρα, « ἅπαντα δύοντα, ἀνατέλλουσι πάλιν εἴπερ ποτὲ λαμπρά, » καὶ ἐξέφρασε τὰς θερμοτάτας εὐχὰς διὰ τὸ ἔθνος τοῦτο καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ ὁποῖον, ἐν καὶ παλαιῶν, εἶνε ἀπηλλαγμένον τῶν μεσαιωνικῶν τύπων, εὐχαρίστησε τὸν λαὸν καὶ τὰ μικρὰ ἀκόμη παιδία διὰ τὴν φιλοξενίαν,

τῆς ὁποίας θερμοτέραν οὐδέποτε ἔτυχον εἰς ἄλλην πόλιν, προσθέσας ὅτι ἡ ἀρετὴ αὕτη ἀποτελεῖ μίαν τῶν μεγαλειτέρων ἀρετῶν τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων ὅσον καὶ τῶν Ἀθηναίων τῆς σημερινῆς. Τὴν ὥραίαν προσλαλιάν τον ἐπέγραψεν ὁ Ἄγγλος σοφὸς καὶ πάλιν μὲ μίαν χαριτολογία. « Ὅπως κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστής, εἶπεν, οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ὀμίλουν μὲν διαφόρους γλώσσας, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἐκίνει τὰς γλώσσας των, οὕτω καὶ ἐνταῦθα σή-

μερον ὀμιλοῦμεν πολλὰς γλώσσας χωρὶς ὅμως νὰ ἀποτελήται **Βαβυλωνία!**—διότι τὸ αὐτὸ πνεῦμα κινεῖ ὄλους ἡμᾶς, τὸ πνεῦμα τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς τιμῆς πρὸς τὸ ἑορτάζον Πανεπιστήμιον, πρὸς τὸ ὁποῖον ἅπαξ ἔτι ἐκφράζομεν τὰ συγχαρητήριά μας. »

Η ΚΑΤΑΒΑΣΙΣ

Μὲ παρατεταμένα καὶ ζωηρότατα χειροκροτήματα κατήλθεν ὁ θαλερὸς προσβύτης τὸ βῆμα. Ἐπηκολούθησεν μικρὰ ἀνάπαυλα καὶ ἔπειτα ὁ Βασιλεὺς, ἡ Βασίλισσα, ὁ διάδοχος, ἡ πριγκίπισσα Σοφία καὶ ἡ μεγάλη Δούκισσα Μαρία μετὰ τῶν ἄλλων πριγκίπων ἐγεροδέντες ἔδωκαν τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως. Τὴν βασιλικὴν οικογένειαν κατερχομένην ὑπεδέχτο πανταχοῦ μὲ χειροκροτήματα καὶ ἀνευφημίας ὁ κόσμος. Ἐνθουσιωδῶς ἔπεν φήμον ὡσαύτως καὶ τὸν λατρευτὸν πρωθυπουργὸν Βενιζέλον. Οἱ φοιτηταὶ ἱστάμενοι κατὰ μῆκος τῶν βαθμίδων τῆς Ἀκροπόλεως διένεμον ἔντυπα τοὺς λόγους τοῦ

διαδόχου, τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τοῦ πρωτάγωνος Ἑλληνιστὴ καὶ Γαλλιστὴ. Τώρα τὸ θέαμα ἦτο ἀπαραμίλλως μαγευτικόν. Ἐπειδὴ ἀφῆθη ἐλευθέρῃ ἡ εἴσοδος, ἀπειρον πλῆθος ἀνῆλθεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Οἱ ἀναβαίνοντες καὶ κατερχόμενοι ἀπετέλεσαν μίαν συνεχῆ ἄλυσιν. Μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῇ ποῖον θέαμα θὰ παρουσίαζεν εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἡ πομπὴ τῶν Παναθηναίων. Μῆπως καὶ τώρα δὲν ἦτο ἐν **παγκόσμιον**

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ

ΕΝ ΧΟΡΟΛΚΙΩ Τῆ ΣΜΥΡΝΗΣ

Εἰκὼν τοῦ ἑσπετέχνου κ. Γ. ΚΑΛΙΚΑΚΗ

προσκύνημα εἰς τὴν θεὰν τῆς Σοφίας, εἰς τὴν χώραν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀνέτειλεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ φῶς τῆς **ἐπιστήμης** καὶ τῆς **ἀληθείας**; Ὁ ἥλιος κατέβαινε σιγὰ πρὸς τὴν Σαλαμίνα καὶ πέραν ἔλαμπον ἀπὸ μαρμαρυγὰς ἰσχυροῦς τὰ κύματα τοῦ Σαρωνικοῦ. Ὁ Ὑμηττός, ἡ Πεντέλη, ὁ Πάρνηξ, ὁ Κιθαιρών, τὰ βουνά, τὰ ὁποῖα μὲ τὸν ὄγκον των περιβάλλουσι τὴν λεκάνην τοῦ Κηφισοῦ, ὅπου « ἡ λιγυρὰ ἀηδὼν τονίζει τὸ θρηγῶδες τῆς ἄσμα, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὑπὸ τὰ πράσινα φυλλώματα τοῦ ἄλλου τοῦ Κολωνοῦ »— ἐδέχοντο τὰς μελιχρὰς ἀνταυγείας τοῦ δύοντος ἡλίου. Ὡ, τὶ λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα! Εἰς εὐλαβῆς προσκνητῆς τοῦ ἀρχαίου **Κάλλου**, τὸ ὅποιον ἀπὸ τὸν βράχον ἐκείνον τῆς Παλλάδος ἐξήστραψεν εἰς τὸν κόσμον, ἠμποροῦσε τὴν σιγμὴν ἐκείνην νὰ πέσῃ εἰς τὰ γόνατα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ βάθρον τοῦ Παρθενῶτος καὶ νὰ τονίσῃ μὲ φωνὴν σιγηλὴν ἕνα ὑψηλὸν ὕμνον πρὸς τὴν θεὰν τῆς Σοφίας, ὅπως ἔκαμεν ὁ λόρδος Βύρων καὶ ὁ Ρενάν. Ἀλλὰ . . . σιωπή! Ἡ καλλιτέρα προσευχὴ πρὸς τὴν Παρθένον θεὰν εἶνε ἡ **ἀγνότης** τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας!

Εἰς τὸ Ζαππεῖον

Εἰς τὸ Ζαππεῖον!—Εἶνε ὁ κῆπος καὶ τὸ γνωστὸν μεγαλοπρεπὲς μέγαρον τῆς Ἐκθέσεως ὀπισθεν τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου. Ἐκεῖ προανήγγελλον οἱ φοιτηταὶ **δεξίωσιν** ἐπίσημον τῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῶν Συνέδρων εἰς τὰς 5 μ.μ. Μόλις κατήλθον ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν περιπλανηθέντες τῆδε κακέισε εἰσῆλθον θριαμβευτικῶς εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ζαππεῖου, ὁ ὁποῖος ἦτο κατάμεστος ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἀνέκρουεν ἐντὸς τοῦ Ζαππεῖου μέγαρον εἰς τὴν κυκλικὴν στοὰν ὥραϊα ἐμβατήρια. Οἱ φοιτηταὶ φέροντες εἰς τὴν κομβιοδόχην τὸ σῆμα τοῦ Πανεπιστημίου ἐδέχοντο τοὺς προσερχομένους ξένους ὀδηγοῦντες αὐτοὺς εἰς τὸ πλοῦσιον κυλικεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ὁ συνωσιτισμὸς ἦτο ἀπερίγραπτος. Ἡ σπονδὴ εἰς τὸν Βάκχον ἐκεῖ ἐχέετο ἄφθονος. Ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι, νεάνιδες ἔπινον ἀπλήστως τὸν ἀφρόδεντα ζῦθον, πρῶθυμος δὲ ἡ φοιτητικὴ νεολαία συνῶνε κατὰ προτίμησιν τὰς δεσποινίδας μάλιστα καὶ τοὺς

ξένους σοφούς, οἵτινες ἔφερον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄχι μόνον τὴν σοφίαν των ἀλλὰ καὶ τὰς καλλιπαρείους κόρας τῆς ὀμιχλώδους Γερμανίας καὶ Βρετανίας. Δεξιούμενοι μὲ τόσην ἀβρότητα καὶ φιλοφροσύνην τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ξένων Πανεπιστημίων οἱ φοιτηταὶ μας ἔπινον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ ἐν ἐκάστοτε ποτήριον εἰς ὕγιαν τῶν ἀντιπροσώπων. Ἡ δαπάνη, ἐννοεῖται, ἦτο τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ αὐτοὶ δὲν ἔκαμον ἄλλο ἢ νὰ περιποιηθῶσι τοὺς ξένους εἰς τὸ σπιτιῶν, καὶ ἦσαν οἱ καλοὶ Ἀκαδημαῖκοι πολῖται τόσον φιλόφρονες πρὸς τοὺς τιμήσαντας μὲ τὴν παρουσίαν των τὸ Πανεπιστήμιον. Ἐντὸς ὀλίγον ἡ εὐθυμία ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον. Αἱ κεφαλαὶ τῶν φοιτητῶν ἦσαν πλέον φλογισμένα, ἡ γλῶσσα ὑπετραύλιζε κανένα σκοπὸν καὶ οἱ πόδες ἐτέθησαν αὐτόματοι εἰς κίνησιν. Ὁ πρῶτανις κ. Λάμπρος ἀναμυγνύεται εἰς τὸν ἔσμον ἐκείνον ἵνα τοὺς βάλῃ εἰς τάξιν. Ὁ Ὀμιλεῖ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ἀκούει. Τὸν περικυκλῶνον καὶ τὸν περισφίγγον ἀοπτικῶς, ὅπως τὰ μικρὰ παιδία τοῦ δημοτικοῦ κάμνον κύκλον περιέργων πέριξ τοῦ διδασκάλου. Τοὺς ἀφίνει θυμωμένους, ἀλλὰ μετ' ὀλίγων ἄλλος κύκλος πολυπληθέστερος σχηματίζεται. Προφανῶς θέλει νὰ τοὺς βάλῃ νὰ χορεύσουν, ἀλλὰ μὲ τάξιν. Ἡ μουσικὴ ἀνακρούει τὸν **συρτὸν** καὶ ὁ χορὸς στήνεται παρασύρων μίαν σιγμὴν καὶ τὸν γηραῖον πρῶτανιν εἰς τὰς στροφάς του. Ὁ στρατηγὸς Ἐντουῖ, θαλερώτατος καὶ ἠλιοκαῖς, μὲ βλέμμα ὀξύ καὶ διαπεραστικόν, παρακολουθεῖ μειδιῶν τὰς κυκλίους στροφάς. Πολλοὶ τραγοῦδον, ἄλλοι ὀρίπτουν τοὺς πέλους εἰς τὸν ἀέρα, ἢ ἐκσποῦν εἰς παταγώδη χειροκροτήματα. Εἶνε ἐν πανδαιμόνιον. Εἶνε πλέον βράδον. Πρὸ ἡμισείας ὥρας εἶχε δύση ὀπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως ὁ ἥλιος. Ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἀνακρούει τὸν ἔθνικὸν ὕμνον τρεῖς καὶ μίαι οὐρανομήκης βοῇ ἐπευφημίας διέσεισε τοὺς θόλους τοῦ Ζαππεῖου. Ἡ δεξιόσις τῶν φοιτητῶν ἐτελείωσεν. Ἐξω ἡ κοσμοπλημμύρα ἐξετείνεται εἰς ὄλον τὸν ἀπέραντον κῆπον τοῦ Ζαππεῖου, καὶ ἡ πόλις τῆς Ἀθηνῶν ἔπλεε τώρα εἰς τὰ ἠλεκτρικὰ τῆς φῶτα. Ἡ κίνησις διήρκεσε ζωηρὰ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

(ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

HENRICΟΥΡΙΝ

ΤΑ ΖΩΑ

ΕΧΟΥΣΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἷς ἐν περιεργον βιβλίον ὁ Rev White ἀφιερώνει πολλὰς σελίδας διὰ τὰ νεκροταφεῖα τῶν μυρμηκῶν καὶ αἱ παρατηρήσεις του αἵται θὰ εἶχον πραγματικὸν ἐνδιαφέρον, ἐὰν ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ παραδεχθῆ ὡς βέβαια, γεγονότα, ἅτινα προξενήσιν δυσπιστίαν. Θὰ μοι ἐφαίνετο δύσκολον, ἐπὶ παραδείγματι, νὰ παραδεχθῶ ἄνευ ἐνδοιασμοῦ τὸ ἀκόλυθον γεγονός :

Μία μυρμηκία τεχνητῆ εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἐν τσίλιφ δοχείῳ καὶ μετὰ τινα χρόνον μέγας ἀριθμὸς μυρμηκῶν εἶχεν ἀποθάνει καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν εἶχον μεταφερθῆ ὑπὸ τῶν συντρόφων τῶν πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς φωλεᾶς. Τὴν ἕκτιν ἡμέραν τῆς ἐγκαταστάσεώς των ὁ Rev White ἔθεσε πλησίον τῶν πτωμάτων τρία μικρὰ κοτῖα ἐκ χαρτονίου περιέχοντα μέλι τὸ ὁποῖον προσορρίζετο διὰ τοὺς τροφίμους του. Μετὰ νηστείαν ἰκανῶς μακρὰν θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι οἱ μύρμηκες θὰ ἐξορίπτοντο ἐπὶ τοῦ μέλιτος τρώγοντες μετ' ἀπληστίας. Οὐδαμῶς λέγει ὁ παρατηρητὴς, μετεσχημάτισαν ἀμέσως τὰ μικρὰ κοτῖα εἰς κοιμητήρια καὶ ἐναπέθεσαν τοὺς νεκρούς των χωρὶς νὰ ἐγγίσωσι ποσῶς τὴν δεικαστικὴν τροφήν.

Ὅμοιολῶ ὅτι, παρ' ὅλον τὸν σεβασμὸν μου διὰ τὴν προσωπικότητα τοῦ Rev. White καὶ παρ' ὅλον τὸν θαυμασμὸν μου διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθηματὰ τῶν μαθητῶν του, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ἐκ μέρους τῶν μυρμηκῶν μίαν τοιαύτην ἀδιαφορίαν εἰς τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας, καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἀπονείμω εἰς αὐτοὺς πιστοποιητικὸν τοιαύτης ἀσυνήθους ἐγκρατείας.

Ὅλιγον περαιτέρω ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ὁμιλεῖ περὶ τῆς συγκινήσεως ἐνὸς μύρμηκος ἀπαραμυθῆτον, τὸν ὁποῖον οἱ σύντροφοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ἀπομακρύνωσιν ἵνα ἐμπυδίσωσι νὰ ἐκθάρη νεκρὸν πρὸ ὀλίγου καλυφθέντα ὑπὸ τοῦ χώματος, τῷ ὁποῖον ἀναμφιβόλως ἤθελε διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ ἴδῃ τὴν ἀγαπητὴν μορφήν. Καὶ αὕτη ἡ παρατήρησις φαίνεται ἡμῖν λίαν βεβαιωμένη καὶ ὑπερβολικῆ.

Ἴδου μία τελευταία ἱστορία ἣτις ἀποτελεῖ τὸν κολοφῶνα τῆς αὐτῆς παραδοξολογίας. Ἡ ἱστορία εἶνε ἀληθὴς, δὲν ἀπορρέει ἀπὸ τοῦ ἰδίου Rev. White, ἀλλὰ δεχόμενος οὕτως ἄνευ ἐνδοιασμοῦ ταύτην ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνην καὶ συντελεῖ εἰς τὴν διάδοσιν ἐσφαλμένων ἴσως παρατηρήσεων τοσοῦτον μάλλον ἐπιβλαβῶν, καθ' ὅσον προκαλοῦσι τὴν δυσπιστίαν καὶ πρὸς ἀναμφισβήτητα γεγονότα, μὴ καθισταμένης εὐκόλου

τῆς διακρίσεως τῆς εἴρας ἀπὸ τοῦ σίτου. Μολοντότι ἔχω ἀπόφασιν στερεὰν νὰ ἀπομακρύνω ἀσπλάγγως πᾶσαν ὀρωματικὴν καὶ φαντασιώδη διήγησιν, τὴν ὁποίαν ἀρέσκονται νὰ ἐπισωρεῦσιν ἐπὶ τῶν μυρμηκῶν, δὲν ἠδυνήθη ἐντοῦτοις νὰ ἀντιστώ εἰς ἐπιθυμίαν νὰ διηγηθῶ, ὡς περιεργον, αὐτὴν τὴν δὴθεν παρατήρησιν τὴν ἀνακοινωθεῖσαν ὑπὸ μιάς κυρίας τοῦ Sidney τῆς Mistress Hatton εἰς τὴν Λινναίαν ἀκαδημίαν τοῦ Λονδίνου καὶ μετὰ τὴν ἐπισημοσύνην εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ Rev White « Εἷς μικρὸς παῖς εἶχε κατακλιθῆ ἐξ ἀπορσιεῶς ἐπὶ μιάς μυρμηκίας τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ ματιώδεις διὰ τὴν παρασίτων τοῦ ἀσύλου των: εἰς τὰς φωνὰς τοῦ παιδὸς τρέχει ἡ μήτηρ, ἣτις ἵνα ἀπαλλάξῃ τὸν υἱὸν της, φονεύει εἰκοσάδα περίπου μυρμηκῶν, οἵτινες εἶχον μείνει προσκεκολλημένοι ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὰ πτώματα ἐθερίσκοντο ἀκόμη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν πέριξ τῶν ὁποίων μέγας ἀριθμὸς ἐκ τῶν συντρόφων των ἐφαίνετο πολυάσχολος: τινὲς ἐκ τούτων ἀποσπῶνται καὶ διευθύνονται πρὸς γειτονικὸν τινα λόφον κατεχόμενον ὑπὸ μυρμηκῶν τῆς αὐτῆς φυλῆς. Ἡ πρῆβεία εἰσέρχεται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς φωλεᾶς, διηγεῖται τὸ γεγονός καὶ ἐξέρχεται μετὰ 5 λεπτά συνουδευομένη ὑπὸ τινῶν ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ λόφου. Ὁ ὄμιλος τάσσεται ἐπὶ δύο στίχων καὶ προχωρεῖ βραδέως ἐν θαυμαστῇ τάξει μέχρι τοῦ μέρους ὅπου κατὰκείναι τὰ ἀψυχα σώματα τῶν ἀτυχῶν νεκρῶν. Δύο φορεῖς ἀποσπῶνται καὶ λαμβάνουσιν ἐν ἐκ τῶν πτωμάτων ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των, ἔπειτα δύο ἄλλοι μύρμηκες ἄνευ φορτίου λαμβάνουσι θέσιν ὀπισθεν τῶν πρώτων, ἵνα ἐναλλάσσωνται βεβαίως μετὰ τούτων κατὰ τὴν κοιλώδη πορείαν, καὶ ὁμάδες ὅμοιαι ἐκ τεσσάρων μυρμηκῶν τοποθετοῦνται κατὰ γραμμὴν ὀπισθεν τοῦ πρώτου, ἀναληφθέντων πάντων τῶν πτωμάτων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Ἡ ἐπιχείδιος πομπὴ ἐκκινεῖ ἤδη ἀκολουθουμένη ὑπὸ διακοσίω περιέπου συνοδῶν ἀτάκτως πορευομένων καὶ προχωρεῖ ἐπισήμως πρὸς ἀμμόδη τινὰ θέσιν πλησίον τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ φορεῖς ἴστανται, ἀποθέτουσιν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς γῆς τὸ φορτίον των τὸ ὁποῖον λαμβάνεται ὑπὸ τῶν δύο ἄλλων βρηθῶν καὶ ἡ πορεία ἐπαναλαμβάνεται.

(Ἐπειτα Συνέχεια)

Πάτριαι — Γ. Α. ΜΕΓΑΣ δ. μ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΑ ΑΥΓΑ

Τέλος πάντων, ὁ Τζὼν Κράβ, πιστὸς εἰς τὰς πρὸς ἑαυτὸν ληφθείσας ὑποχρεώσεις ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Εὐρώπην. Ἡ τελευταία του ἐπιχειρήσις, — ἱδρυσις φιλανθρωπικῆς καὶ ἀνθρωπιστικῆς ἐταιρείας διὰ τὴν ἀνευ πόνου ἐξαγωγὴν τῶν ὀδόντων τῶν Ἐλεφάντων, — ἔκλεισε διὰ σπουδαιότητος κέρδους καὶ ἐπανάροχτο μὲ ἐλαφρὰν τὴν συνείδησιν καὶ βαρὺ τὸ βαλάντιον εἰς τὴν γενέθλιόν του χώραν. Φυσικῶς διήλθε τῶν Παρισίων. Εἶχεν ἐκεῖ ἓν χρέος, τὸ ὁποῖον ὑπεσχέθη ν' ἀποσβέσῃ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, καὶ προκειμένου περὶ ὑποθέσεων ὁ Τζὼν Κράβ δὲν εἶχεν εἰμὴ ἓνα μόνον λόγον. Τὸ ἐστιατόριον ὑφίστατο εἰσέτι καὶ ὁ πατέρων ἐπίσης, — ὁ τελευταῖος οὗτος ὀλίγον γηράσας, ἕνεκα τῶν βαρειῶν φροντίδων τοῦ ἐπαγγέλματός του. Ὅταν ὁ Τζὼν Κράβ εἰσήλθεν, ὁ Γκαρανζῶ εὐρίσκετο ἀκριβῶς εἰς τὰς στιγμὰς τῆς δυσθυμίας καὶ νευρικότητος, τὴν ὁποίαν γνωρίζουσιν οἱ διαπρεπέστεροι ξενοδόχοι. Ἡ ἀλγοῦσα ψυχὴ του ἔφερε τὸ βάρος δώδεκα μηρῶν, τοὺς ὁποίους ἀπερισκέπτως παρήγγειλέ, βασιζόμενος εἰς πληθῶραν πελατῶν, οἵτινες ὁμως δὲν παρουσιάσθησαν, ὁ κροεπώλης ἠρνήθη νὰ τοὺς λάβῃ ὀπίσω καὶ ὑπῆρχεν ὀλίγον σφοδρὰ φιλονεικία μεταξὺ τῶν δύο ἐντολοδόχων. Ὁ Γκαρανζῶ, ἄνθρωπος πεισιματώδης, τοῦ ὁποῖου τὸ αἷμα εἶχε δώσει ἐπὶ ὄλου τοῦ προσώπου του τὴν ὄψιν ἐμβάμματος ξυνομισμένου, ὑπέδρχθη πολὺ κακῶς τὸν Ἄγγλον.

— Κύριε, τῆ λέγει, ἡμεῖς οἱ Γάλλοι, ὅταν ἔχωμεν ἓν χρέος, εἶναι ἱερὸν δι' ἡμᾶς καὶ δὲν περιμένομεν πέντε ἔτη νὰ τὸ πληρώσωμεν.

Ἄλλ' ὁ Τζὼν Κράβ δὲν ἤλθεν, ὅπως ἀνταλλάξῃ λόγους ματαίους, ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ βιβλιάριόν του καὶ λέγει:

— Ἴδου οἱ λογαριασμοί μας: σὰς ὀφείλω 80 ἑκατοστά, τιμὴν τῶν δύο αὐγῶν, ἐπὶ πλέον τὴν ποσότητα, τὴν ὁποίαν τὰ

80 ταῦτα ἑκατοστά, μέναντα εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ διαχειρισθέντα παρ' ἐμοῦ παρήγαγον. Ἡ ποσότης αὕτη ἀνέρχεται εἰς 1237 φρ. καὶ 27 ἑκατοστά, — ἔστωσαν 1237,25 φράγκα εἰς νόμισμα καὶ δύο ἑκατοστά διὰ τὰ χαρτόσημα, ἵνα κάμωμεν τὴν ἐξόφλησιν. Εὐαρεστηθῆτε νὰ ἐξοφλήσετε.

Πράγματι βλέπει τις, ἂν ὁ Τζὼν Κράβ ἤξιζε τὴν ὑπόληψιν ἀδιαφθόρου καὶ λεπτολόγου ἐμπόρου. Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἀπαρτίθμισιν, τὴν γενομένην διὰ τοῦ ψυχροῦ καὶ μεμετροημένου λόγου τοῦ Ἄγγλου, ὁ Γκαρανζῶ κατ' ἀρχὰς κατεπλήχθη. Δύο αὐγὰ νὰ πληρωθῶσι 1237 φράγκα καὶ 25 ἑκατοστά! ὁποῖον ὄνειρον! Ὅμοιον τι δὲν εἶχε γίνῃ ποτὲ εἰς τὰν ἐν μαγειρεῖον τῶν Παρισίων. Ἐὰν ὁ Γκαρανζῶ ἦτο ἐλευθέριος καὶ λογικὸς, θὰ ἔσφιγγεν ἀμέσως τὴν χεῖρα τοῦ Τζὼν Κράβ καὶ θὰ ἐθυλάκωνε τὸ χορήμά του χωρὶς νὰ τὸ ὑπολογίσῃ· ἀλλ' ἦτο φύσις οὐτιδανὴ καὶ ψυχὴ ἐκτραχυθεῖσα ὑπὸ τῶν διηνεκῶν διαμαρτυρήσεων τῶν πελατῶν του. Καταχθόνιος τις ἰδέα διήλθε τοῦ πνεύματός του καὶ ἀπήντησε συρίζων μεταξὺ τῶν λεπτῶν καὶ συνεσφιγμένων χελέων του.

— Συγγνώμην, κύριε, συγγνώμην! Δὲν εἶμεθα σύμφωνοι καὶ μοὶ ὀφείλετε πολὺ περισσότερα.

— Πῶς! ἔκαμεν ὁ Ἄγγλος, ὅστις ἐν τούτοις δὲν ἐξεπλήσαστο συνήθως.

— Μοὶ ἐδώσατε τὸν λογαρισμόν σας, ἐξηκολούθησεν ὁ ξενοδόχος, ἰδού ὁ ἰδικός μου: Τὰ δύο αὐγά, περὶ ὧν ὁ λόγος ἐὰν δὲν τὰ ἐτρώγατε, χωρὶς νὰ τὰ πληρώσετε κύριε, χωρὶς νὰ τὰ πληρώσητε, θὰ μοὶ ἔδιδον δύο ὀρνίθια, — ἄς θέσωμεν ἐπὶ 5 φράγκα ἕκαστον, ἐπειδὴ τὰ πουλερικά εἶναι πολὺ ἀκριβὰ εἰς Παρισίους: 10 φρ. Μὲ τὰ δέκα αὐτὰ φράγκα ἤθελον ἀγοράσῃ ἕως 100 αὐγά πρὸς 10 ἑκατοστά τὸ ἓν, τὰ ὁποῖα τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, διότι πρέπει νὰ ὑπολογίσωμεν ἀναποφεύκτου ἀπωλείας, — ᾧ! εἶμαι λογικὸς, κύριε, —

θὰ μοι ἔδιδον 90 ὄρνιθια πρὸς 5 φράγκα, βάλε 450 φράγκα· 450 φράγκα εἶναι ἡδη ἐν κεφάλαιον. Μὲ αὐτὴν τὴν ποσότητα θὰ ἔθετον εἰς ἐνέργειαν, ἐκείνο τὸ ὅποιον ἔχω πρὸ πολλοῦ καιροῦ κατὰ φαντασίαν νὰ κάμω εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐν λαγιδωτροφείον, ὅπου θὰ ἀνέτρεφον—ὡς βάλωμεν, ἵνα εἶμεθα δίκαιοι—μίαν χιλιάδα λαγιδέων, οἵτινες θὰ μοι ἔφερον εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου μου ἔτους τῆς κερδοσκοπίας τὴν ποσότητα 5000 φράγκων τοῦλάχιστον. Δὲν θὰ διδάξω βεβαίως εἰς ἓνα Ἀγγλον, ὡς ὑμᾶς, τὴν τέχνην τοῦ σχηματίζειν περιουσίαν, πῶς ἀνατρέφονται λαγιδεῖς. Εἶπομεν λοιπὸν 5000 φράγκα. Ἄ! εἶμεθα πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοῦς ὑπολογισμοῦς σας, κύριε, καὶ ἀκόμη εὐρισκόμεθα μόνον εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους.

Ὁ Τζὼν Κράβ, ἤκουεν ὄρνιθις ἐνώπιον τοῦ λογιστηρίου, χωρὶς νὰ σαλεύσῃ οὔτε μία πτυχή τοῦ προσώπου του, χωρὶς νὰ ἴδῃ τις νὰ σκιρτήσῃ οὔτε μία θοῖξ τῶν βλεφάρων του. Ὁ οὐτιδανὸς Γκαρρανζῶ, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς σιωπῆς ταύτης, ἐξηκολούθησε.

— 5000 φράγκα εἰς χοῖμα, κύριε, εἶναι ὁ ποῦς ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως. Θὰ ἀφῆνα τὸ μικρὸν τοῦτο ἐστιατόριον, ὅπου ἡ μεγαλοφύα μου πνίγεται καὶ θὰ ἴδωρον ἐν ἐστιατόριον μετὰ ζυθοπωλείου ἐπὶ τῶν μεγάλων βουλευμάτων. Αἱ ἀρχαὶ θὰ ἦσαν δύσκολοι, εἶμεθα σύμφωνοι, ἀλλ' ὑπολογίζω, ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ τρίτου ἔτους ὅλα τὰ ἔξοδά μου ἐγκαταστήσεως θὰ ἐκαλύπτοντο καὶ αἱ 5000 φράγκα μου θὰ ἐγένωνον μικρά, τὰ ὅποια μετρίως ὑπολογίζω εἰς 52.000 φράγκα. Δὲν εἶναι πολλὰ, δὲν εἶναι ἀληθές; Ἐννοεῖται βεβαίως δὲν θὰ ἀφῆνα νὰ κοιμηθῇ τὸ χοῖμα τοῦτο, θὰ ἠγόραζον μικρὰν τινα οἰκίαν ἐπὶ τῆς διόδου τῆς Μητροπόλεως, θὰ τὴν ἐπώλουν κατόπιν καὶ ἐπειδὴ ὁ ἔνορκος εἶναι καλὸς ἀνθρώπος, θὰ ἐλάμβανον διὰ τὴν οἰκίαν μου 175.000 φράγκα καθαρὰ. Ἰδοῦ, κύριε, χωρὶς ἐσᾶς ἡ περιουσία, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἔφθανα εἰς πέντε ἔτη καὶ νομίζω, ὅτι δικαιούμαι νὰ συμπεράνω ἤδη, ὅτι μοι ὀφείλετε τοσαύτην ποσότητα διὰ τὰ δύο αὐγά μου. Εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν νὰ μοῦ μετρήσετε ἀ-

μέσως 175.000 φράγκα. Θὰ σᾶς δώσω τὴν ἐξόφλησιν.

Ὅταν ἐτελείωσεν ὁ Γκαρρανζῶ, ὁ Ἰωάννης Κράβ ἔθεσε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ βιβλιάριον τοῦ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ με τετράγωνον ὑλενδύτου του εἶπε βραδέως μετὰ τὸν συνήθη τρόπον του:

— Κακῶς ἔκρινα τοὺς Γάλλους, εἶναι πολὺ δυνατοί.

— Τότε λοιπὸν πληρώνετε; ἀντέταξεν ὁ Γκαρρανζῶ.

— Δὲν πληρώνω, εἶμαι ἔτοιμος νὰ δικασθῶ.

— Καλὰ! τότε θὰ δικασθῶμεν.

Καὶ ἐκίνησεν ἀγωγὴν. (*)

(Ἔπεται συνέχεια)

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Κυθωνία — Γ. ΣΑΡΙΒΑΞΕΒΑΝΗΣ

(*) Σημ. « Αἰολικοῦ Ἀστέρος. »

Εἶνε πολὺ περίεργον ὅτι πρὸ ἱκανῶν ἐτῶν ἐν τῇ πόλει μας ἀνάλογόν τι ἐπεσυνέβη ἔχον μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὰ ἀνω ἐκτιθέμενα.

Ἀνθρώπος τις τοῦ λαοῦ ἐν εὐθυμίᾳ διατελῶν ἐφρόνεσε ὄρνιθια γειτόνος του ἦν μετὰ φίλων συνευθυμῶν ἔφαγεν ὁ κύριος τῆς ὄρνιθις ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐναντίον του ἀπαιτῶν οὐχὶ τὴν ἀπλὴν ἀξίαν τῆς ὄρνιθις, ἀλλὰ κατὰ φαντασιώδεις ὑπολογισμοὺς, ποσὸν ὑπέροχον, δικαιολογῶν τὸ τοιοῦτον ὅτι ἡ φρονεθεῖσα ὄρνις εἶχε νεοστὶ ἐκκολληθέντα ὠὰ καὶ ὅτι οἱ νεοσοὶ δὲν ἐπέζησαν ἵνα ἀποτελέσωσι νέας εὐδαίεις παραγωγὸς γενεάς, αὐτινες ἔμελλον ν' ἀποβῶσι πηγαὶ αλοῦτου κατὰ τὰς θεωρίας τοῦ ὄρνιθοκλήτορος.

Μετὰ διαδικασίαν μακρὰν καὶ σπουδαίαν ἀποζημίωσιν εἶδε καὶ ἐπαθε ὁ τελευταῖος ὄρνιθοφάγος νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τῶν γενεολογικῶν αὐτῶν ἀπατησῶν τῶν γαμψωνύχων ὄρνιθολόγων.

ΤΗΝ ὨΡΑ Τῆ ΣΤΕΡΝῆ

Τὰ δάκρυά μου ἐπέσαν
στ' ἀχνό σου προσκεφάλι,
ποῦ λουλούδα εἶχαν βάλῃ
τὴν ὥρα τῆ στερνῆ.

.

Κι' ἐγράψανε γιὰ σένα
μὲ τῆς ψυχῆς τοὺς ἤχους,
ἐγράψανε διὸ στ' ἄχους
τὴν ὥρα τῆ στερνῆ.

.

Τὰ δάκρυά μου τώρα
μυστήρια θὰ σοῦ ποῦνε
καὶ θὰ σοῦ τραγουδοῦνε
στὴν κλίνη τῆ στερνῆ.

.

Τὰ λόγια τοῦ ἔρωτός μου,
ποῦ χρόνια τάχα κρύφη
κι' ἔξεσπασαν μὲ θλίψη
τὴν ὥρα τῆ στερνῆ.

Σμύρνη — ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΚΥΘΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Μετὰ πολλῆς τῆς ἐπισημότητος διεξήχθη ἡ Ὀνομαστικὴ Ἑορτὴ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α'. τόσον ἐν τῷ ἀσφυκτικῶς πληρωμένῳ Μητροπολ. Ι. Ναῶ ἔνθα καὶ δοξολογία ἐψάλη παρόντων πάντων τῶν ἐπισήμων, ὅσον καὶ ἐν τῷ Προξενικῷ Καταστήματι ὅπου ὁ Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Μαρίνος Σιγοῦρος ἐν προξενικῇ στολῇ ἐδεξιοῦτο λίαν ἀβροφρόνως τὰς Τοπικὰς Ἀρχάς, τοὺς ὑποπροξένους τῶν ξένων Δυνάμεων καὶ ἐν γένει τοὺς ἐν τέλει, ἅπαντας ἐνέπισιμῳ στολῇ, ὡς καὶ πληθὺν πολιτῶν, ἀναζουοῦσης τῆς Μουσικῆς ἐν τῷ πανηγυρικῶς ἠπρεπισμένῳ Προξενεῖῳ.

Ὁ παρ' ἡμῖν Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Μαρίνος Σιγοῦρος ὁ ἐν βραχεὶ κατακτήσας τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀμέριστον τὴν ἀγάπην τῶν Κυθωνιατῶν, ὁσονοῦπῳ ἀπέρχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ Προξενικὴν θέσιν ἐν Σαμψοῦντι ἔνθα διωρίσθη προαχθεὶς.

Εὐχαρίστως παρατηροῦμεν ὅτι τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς πόλεως ἡμῶν λαμβάνει σύντονα μέτρα ὑπὲρ τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως, οὕτω πλὴν ἄλλων, αἱ Δημοπρατικαὶ διατάξεις αἵτινες ἀξιεπαίνῳ προνοία ἐκτυπωθεῖσαι ἐτοιχοκλήθησαν καὶ περιήλθον εἰς γνῶσιν τοῦ Κοινοῦ, μαρτυροῦσιν ὅτι οἱ προϊστάμενοι τοῦ Δήμου ἔχουσι συναίσθησιν τῶν καθηκόντων αὐτὰ ἐπιβάλλει αὐτοῖς ἡ θέσις ἣν δὲν θεωροῦσιν ὡς ἀπλοῦν officium. ἀλλ' ὡς συναεργασμένην πολλὰς ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῶν πολιτῶν, ὧν ἡ υἰγια καυρῶς εἶνε ἐμπιστευμένη εἰς τὴν ἰκανό-

τητα καὶ πρόνοιάν των. Ἀλλὰ πρὸς ἀποτελεσματικὴν λειτουργίαν ὄλων αὐτῶν τῶν σωτηρίων δημοπρατικῶν διατάξεων, ἀπαραίτητος τυγχάνει ἡ συναρωγὴ τῶν πολιτῶν ὅπως προθύμως καὶ εὐπειθῶς συμμορφῶνται πρὸς ὅλα αὐτὰ τὰ παραγγελόμενα, ἀφοῦ πρὸς εὐδὲν ἄλλο σκοποῦσι ἢ πρὸς ὄφελος καὶ δι' ἑαυτῶν τῶν σωτηρίων αὐτῶν τούτων.

Καὶ τὴν πρὸς τὴν Μοῖνὴν τοῦ Ἁγ. Νικολάου ἐδὲν εὐχαρίστως βλέπομεν ἐπισκευασομένην, καὶ δέον τέλος νὰ ληφθῇ σοβαρὰ μέριμνα περὶ τῆς μοναδικῆς μας ταύτης ὁδοῦ, τῆς γερούσης εἰς τὸ ῥωμαν-

τὸν καὶ ἀπαράμιλλον τοπεῖον τοῦ Ἁγ. Νικολάου, ὅς καὶ ποιά τις πρόνοια περὶ τῶν παρὰ τὸ Φάληρον παρακτίων φρεάτων, αἵτινα γύρωθεν καταρρυπαίνονται ὑπ' ἀγροίκων πρὸς μεγίστην βλάβην τῆς υἰγείας τῶν ἐκεῖθεν ὑδρευομένων πολυαρίθμων πολιτῶν, οἵτινες μετὰ τοῦ ὕδατος συναποκομιζοῦσι καὶ πληθὺν ἀνθρωποκτόνων μικροβίων.

Ακατανόητος ὄντως ἡ ἀνώμαλος ἀμοσφαιρικὴ κατάστασις ἡ κρατήσασα κατὰ τὸ λῆξαν δεκαπενθήμερον, ὑπερβάσα τὴν τοῦ προηγουμένου κατὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ καιροῦ καὶ τὴν ἐν γένει ἀκαταστασίαν· ἰδίως ὁ βόρειος ὁ ἰσχυρὸς τῆς ληξιάσης ἐβδομάδος ἀνεστάτωσε τὴν θάλασσαν κατευνασθεὶς τὴν Παρασκευὴν ὁπότε τὴν νύκτα τὸ νήνεμον ψυχρὸς ἐπέφερε πανωλεθρίαν εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ τοὺς κήπους μετὰ τὰς προγενεστέρας αὐτῶν ζημίας.

Ἡ αὕτη ἀκαταστασία τοῦ καιροῦ ἐ-

ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΑΠΟ ΑΚΤΕΩΝ ΕΙΣ ΑΔΡΑΜΥΤΤΙΟΝ ΑΡΜΟΥ
Εἰκὼν τοῦ ἐρασιτέχνου Ἰωάννου κ. Ε. Π. Ἀγγελίτη.

ξηκολούθησε καὶ τὸ Σάββατον, τοῦ καιροῦ μετατραπέντος εἰς Νότον, τὴν δὲ νύκτα κατέπεσε βροχὴ ὄραδα μετὰ κεραυνῶν. Ἄς ἐλπίζωμεν πλέον τέλος ὅτι ἀπὸ 1 Μαΐου θὰ ἀποκαταστή τὸ Ἔαρ ὀριστικῶς ἐν τῇ πόλει μας, τὸ δὲ ἠδύμολπον ἔξιμα ὕπερ καθ' ἐλάστην ἐσπέραν ἢ καλλικέλαδος ἀηδῶν τονίζει ἐν μαγευτικαῖς στροφαῖς εἰς τὸν ἀνθοστεφῆ κήπον τοῦ κ. Σεβαστοῦ δὲν θέλει τοῦ λοιποῦ ἀποτόμως διακοπῆ.

Η νεωστὶ ἐλεγείσα Δημογεροντία ἤτιν παρελθούσαν Περμπτην συνελθούσα ἐν τῇ Ι. Μητρ πόλει προσέβη εἰς ἀρχαιεσίας τῶν διαφόρων Κοινοτικῶν Σωματείων τῆς πόλεως μας ἀναδεύσασα Ἐφόρους μὲν τῶν Σχολῶν τοὺς κ. κ. Ζαφ. Ζαφειρέλλη, Γ. Γεωργιάδην, Δ. Δημήτριον, Ι Γονατῶν, Ἀλέξ. Σανίον καὶ Εμ. Παράσχου. Ἐφόρους τοῦ Νοσοκομείου τοὺς κ. κ. Γ. Χ. Ἀποστόλου, Δ. Σάλταν, Δ. Γεωργιάδην, Ἀθ. Γονατῶν, Ι. Σακελαριδίην καὶ Σωκρ. Λυμπούσην. Μέλη τοῦ Μ. Ε. Δικαστηρίου τοὺς κ. κ. Γ. Στρογγύλην, Ι. Γονατῶν Ἀλέξ. Γούτταν καὶ Κ. Σάλταν. Ἐπιτρόπος τοῦ Ψυχομεριδίου τοὺς κ. κ. Ἀλέξ. Γούτταν, Κ. Σάλταν, καὶ Στυλ. Πατρικέλλη.

Ζωηρότατα συνεμερίσθη καὶ ἡ ἡμετέρα πόλις τὸ βαρὺ τῆς Σμύρνης πένθος διὰ τὴν ἀπώλειαν τοσούτων ἀνδρῶν ὑπάρξεων ἐπὶ τῇ καταβυθίσει τοῦ "Τεξάς," τῆς ἐν Σμύρῃ Ἀμερικανικῆς Ἀτμοπλοίας, λαβύρση χώραν περὶ τὴν 6 μ.μ. τῆς 16 ἡμέρ. κατὰ τὴν ἔσδον τοῦ Ἀτμοπλοίου ἐκ τοῦ Σμυρναϊκοῦ κόλπου. Τὴν φαρβερὰν εἶδησιν μετέδοκαν ἡμῖν τὸ πρῶτον οἱ τὴν πραγματικὴν ἐπιούσης Τρίτης ἐπιβάται τοῦ ἐν τῇ πόλει μας καταπλεύσαντος πλοίου τῆς αὐτῆς Ἐταιρίας "Μοντάνα," ἣτις παρέπλεε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δυστυχήματος παρὰ τὸ "Τεξάς," εὐνόητος δὲ ἡ συγκίνησις συμπάσης τῆς πόλεως ἣτις καὶ πρὸ τῆς γνώσεως ἔτι τοῦ δυστυχήματος εἶχε συρρεύσει παρὰ τὴν παραλίαν ἅμα ὡς παρετήρησε τὰ πένθημα τοῦ πλοίου σήματα.

Εἶνε φαίνεται εἰμαρμένον ὁ γλαυκὸς καὶ χαριέστατος Σμυρναϊκὸς κόλπος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ κηλιδοῦται διὰ τοιούτων μελανῶν στιγμάτων.

ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

Πρὸς διατήρησιν τῆς λάμψεως τῶν ὀδόντων καὶ προστασίαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς συχνοτάτης τετηρόνης συμβουλευόμεν ἀπλούστατον καὶ εὐθηρότατον φάρμακον.

Λάβετε μικρὰν ποσότητα μαγνησίας (Carbonate de magnésie) — οὐσία λευκὴ, ἐλαφρὰ — μεταβάλετε εἰς λεπτὴν κόριν καὶ ἀναμίξαστε μεθ' ὕδατος τῆς βροχῆς — κατὰ προτίμησιν — βρασθέντος προηγουμένως εἰς διάλυσιν πυκνὴν. Τοιοῦτρόπως ἐπιτυγχάνετε ὑγρὸν πυκνόρρευστον λευκὸν ὡς τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον διατηρεῖτε ἐντὸς φιάλης, ἐν ἣ προηγουμένως ἐρρίψατε 2—3 σταγόνας πτητικοῦ ἐλαίου μίνθης (Essence de menthe). (μέντα).

Καθ' ἐσπέραν εὐθύς μετὰ τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ σας τρίψαστε καλῶς τοὺς ὀδόντας δι' ὀδοντοψήκτρας μαλακῆς ἐμβεβαμμένης διὰ τοῦ μαγνησιακοῦ τούτου γάλακτος· διατηρήσατε ἐπὶ τινὰς στιγμάς μέρος ἐξ αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ στόματός σας, ἔπειτα ἀποπιτύσατέ το. Τοιοῦτοιτρόπως ἀποτίθεται ἐπὶ τῆς ἀδαμαντίνης οὐσίας τῶν ὀδόντων ἐλαφρὸν στρώμα μαγνησίας, ἣτις τοὺς προστατεύει ἀπὸ τῶν ὀξύνων ἀντιδράσεων τῶν σχηματιζομένων ἐντὸς τοῦ στόματος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου. Ἡ μαγνησία διατηρεῖται ἐπὶ τῶν ὀδόντων ἐπὶ 3—4 ὥρας.

Ὅταν τὸ γεῦμά σας συνοδεύεται μὲ σαλάτας ἢ ὀξύνους καρποὺς, πλύνετε εἰς τὸ τέλος τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀδόντας σας διὰ — χλιαρᾶς διανθρακικῆς σόδας (Bicarbonate de soude). Τὸ νάτριον (σόδα) ὁπως καὶ ἡ μαγνησία ἐξουδετερώνει τὴν καταστροπεπτικὴν ἐπίδρασιν τῶν ὀξέων ἐπὶ τῆς ἀδαμαντίνης οὐσίας τῶν ὀδόντων.

K. A.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΔΟΓΙΑ

— Νομίσαμε ὅτι ἑξαμάμαμε μὲ τὸ κρύο τοῦ Ἀπριλίου εἰς τῆς ἀρχαῖς του, καὶ ἠβραμε χειρότερα εἰς τὸ τέλος του.

— Αὐτὴν τὴν 26 Ἀπριλίου θὰ τὴν ἐνθυμούμεθα διὰ βίου.

— Μόνο γάντια ἀπὸ τὸ κρύο ποὺ δὲν ἐδάναμε.

— Κι' αὐτὸ ἀπὸ ντροπή!

— Ὅσοι ἐξέφυγαν ἀπὸ κρυολογήματα, μ' αὐτὸ τὸ κρύο τῶν τελευταίων ἡμερῶν τὴν ἔπαθαν γισρά.

— Ἄς χαίρονται οἱ γιανοὶ!

— Ἐκείνοι περὶ πῆγαν ἀπὸ τὴν Μ. Ἑβδομάδα εἰς τὰς Ἐξοχὰς τῶν διὰ ν' ἀπολαύσουν τὰ ἀγαθὰ τοῦ Ἑαρος, τὰ πέτυχαν!

— Πληροφορούμεθα ὅτι ἐξήντησαν ὄλην τὴν προμήθειαν τῶν καρβουνῶν τῶν διὰ νὰ ζεσταίνωνται!

— Καλὰ ποὺ ἡ Ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἦτο ὠραία ἡμέρα καὶ ὁ κόσμος ἤδωκε ν' ἀναπνεύσῃ ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα.

— Ἄλλοι ἀποστολικῶς—καὶ αὐτοὶ ἦσαν εἰς περισσότεροι—ἄλλοι μὲ τὰς ἀμάξας, ἄλλοι μὲ τῆς θάρκαις καὶ ἄλλοι μὲ τῆς γραζολίνας.

— Τὸ τελευταῖον αὐτὸ μέσον ἔγεινε τῆς μόδας τῶρα ἐδῶ.

— Δὲν χρειάζονται δὲ καὶ πολλὰ ἔξοδα μίαν βάρκα στερεὰ ὅσο νὰ σηκῶνῃ τὸ μηχανήμα τὸ ὅποιον τὴν θέτει εἰς αὐτόματον κίνησιν τὸσον ἀθρόμβον ὥστε νὰ μὴ ἀκύνεται εὔτε εἰς τὴν Μυτιλήνην!

— Μία ἀπ' αὐταῖς τῆς γραζολίνας κατὰ τὸ τελευταῖον τῆς ταξείδι ἀπὸ τὸν Ἁγ. Νικόλαον κάθησε ἀπέξω ἀπ' τὸ Νοσοκομεῖο.

— Οἱ ἐπιβάται τῆς οἱ ὅποιοι ἦσαν πολυάριθμοι διὰ τὴν φθίγγαν, διεμαρτύροντο ὅτι δὲν εἶχον καμμίαν ἀνάγκην νὰ σπιταλιωθοῦν.

— Τὶ ἀπέγεινε ἐπὶ τέλος δὲν κατωρθώσαμεν νὰ μάθωμεν.

— Τὸ Κινηματοθέατρόν μας «Φῶς» εἰς πλήρη ἐνέργειαν καὶ ἐπιτυχίαν.

— Μεταξὺ τῶν διαφόρων ταινιῶν ἐντύπωσιν μᾶς ἔκαμε μία ἡ ὅποια παρίστανε διάφορα ἀγρία θηρία τὰ ὅποια κατεδίωκον ἓνα κατεργάρι.

— Καὶ ὁ κόσμος ἀπορούσε διὰ τὴν μέχρι λογικότητος εὐφυΐαν καὶ ἡμερότητα τῶν ἀγρίων αὐτῶν ζῶων.

— Διότι δὲν ἐφαντάζοντο ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν λεοντὴν ἦτο δυνατόν νὰ κρύπτεται ὄχι βέβαια ὄνος, ἀλλ' ὅμοιος τῶν.

— Ἐὰν ὅμως ἐβλεπαν κἀνένα ἀπ' αὐτὰ τὰ θηρία νὰ σταυροκοπιέται τότε θὰ τὸ ἐπίστευαν.

— Τοῦλάχιστον εἰς τὴν Ὀπεραν τῆς Βιέννης ἔταν ἓνας θεοφοβούμενος ἠθοποιὸς παριστάνων

ἀρκούδαν ἠκούσε κεραυνόν, ἐλησμώνησε καὶ τὴ παρίστανε καὶ ποὺ εὐρίσκετο καὶ ἤρχισε περιτρωμος σταυροκοπούμενος.

— Φαντάζεσθε, ὑπαθέτω τι ἄβαται ἔγεινε πλέον ἐκεῖ ἀπὸ τὰ γέλοια ξεπεράσαν 500 τοῦλάχιστον φορές τὸ Τζιῶτικο.

— Καὶ μὲ τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν τὴν ὄχι βέβαια τραγικὴν.

— Σᾶς ἀφίνω

— Τὸ ὑποφαινόμενον

ΚΟΥΝΟΥΠΙ

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

“ ΠΙΝΔΑΚΘΗΚΗ ”
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΚΛΑΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντής Δ. Ι. Καλογερόπουλος
ΑΘΗΝΑΙ— Ὀδὸς Χαζιλίου Τριζούτη 22

“ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ”
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἀλεξάνδρεια. Β. Ρ. Ι. 146

“ ΝΕΑ ΡΟΔΟΣ ”
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
Ἀθηνῶν καὶ Γ. ΚΟΚΚΙΑΗΣ καὶ Ε. ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ
ΡΟΔΟΣ

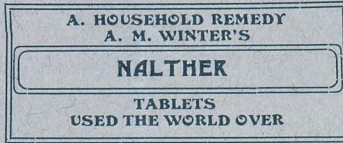
Παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ Συνδρομηταὶ τοῦ «Αἰολικοῦ Ἀστέρος» ὅπως εὐαρεστούμενοι σπεύσωσι καὶ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τῶν λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰς πολλαπλὰς δαπάνας εἰς ἃς ὑποβαλλόμεθα πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ἔργου μας.

Υπεύθυνος ΧΑΡ. Γ. ΒΑΦΕΓΙΑΗΣ

ΠΑΣΤΙΛΛΑΙ ΝΑΛΘΕΡ ΒΙΝΤΕΡ

Σοφή προπαρασκευή ἐκ φυτῶν καὶ βοτάνων, ἐχόντων ἰατρικὰς ἰδιότητας ὑψηλάς, ἀνεγνωρισμένας πανταχοῦ καὶ πάντοτε.

Ἀληθὲς φάρμακον διὰ τὰς ἀσθενείας ἢ διαταράξεις, προερχομένας ἐκ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν ὀργάνων τῆς πέψεως.

Καθαριστικὸν εὐκόλως λαμβανόμενον ἀποτελεσματικὸν καὶ ἐνεργοῦν συγχρόνως ἐπὶ τοῦ στομάχου, τῶν ἐντέρων, τοῦ ὕ-

πατος καὶ τῶν νεφρῶν.

Ζητήσατε τὰς Παστίλλας Νάλθερ—Βίντερ ἀπὸ τὸ κατάστημα ΣΠΓΡΟΥ ΚΟΥΚΟΥΤΟΥ, ὁδὸς Τελωνείου. Δίδοντες ἓνα μεταλλικὴν θά λάβητε ἐντὸς φακελλίσκου 5 παστίλλας διὰ δοκιμὴν.

ΤΙΜΑΙ : Μέγα κυτίον, περιέχον 201 παστίλλας, διὰ χρῆσιν ἐξάμηνον Ὀκταρ. 10

Μικρὸν » » 67 » » διμήνον » 4

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΠΡΙΝ ΓΙΕΝΟΥΝ ΑΝΑΡΗΑΣΤΟΙ

2-24

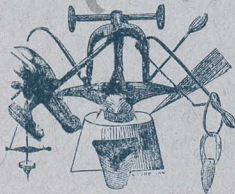

Κονιάκ γνήσιον ἐξ ἀποστάγματος καθὼς καὶ ποτὰ οἶνοπνευματώδη ἐκ τῶν μεγάλων ἐργοστασίων τῶν ἐν Σμύρνη Κ. Ν. Κωνσταντινίδου καὶ Σας

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι ἐνταῦθα καὶ περὶ

Ξενακῆς καὶ Φιλιππίδης

ΦΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ & ΜΑΡΚΟΠΟΙΕΙΟΝ

ἈΛΕΞΑΝΔΡ. Α ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΣ

Κατασκευάζονται μάρκες παντὸς εἶδους μετὰ διαφόρων καλλιτεχνικῶν σημάτων, καὶ χαρακτῆρων. — Κατασκευὴ στερνῶν, φίλτρων, μπάνιων, φανῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν σχεδίων. Ἐπισκευάζονται παντὸς εἶδους φῶτα, ΔΟΥΕ, ΜΠΛΑΝΣΑΡ, ΡΑΔΙΟΥΜ, ΓΑΖΟΛΙΝΗΣ Κ. Α. Π.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΕΜΜ. ΧΑΤΖΕΛΗ &
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΣ

ΟΛΟΣ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ

ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

Ἐργασία ἡγγυημένη ἐπὶ χάριτος πλατινοτυπίας.

Φωτογραφίαι ἀπὸ μικροσκοπικῶν μέχρι τελείου φυσικοῦ

μεγέθους

Τίμαὶ συμφέρουσαι δι' ὅλους

ΟΦΘΑΛΜΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

ΙΑΤΡΟΥΣΙΑ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΛΙΝΙΚΩΝ

ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΔΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΓΡΑΙΚΙΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ
ΜΕΛΟΥΣ ΑΝΤΕΠΙΣΤΕΛΛΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΣ
ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΜΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ κ.τ.λ.

Συστηματική και ριζική θεραπεία όλων τῶν ὀφθαλμικῶν παθήσεων καὶ ἰδίως τῶν *Τραχωμάτων* μεθ' ὅλων τῶν ἐπιπλοκῶν αὐτῶν καὶ δὴ τῆς *Τριχιάσεως Χειρουργικὸν τμήμα* τελειότατον μεθ' ἰδιαιτέρους διὰ τὴν νοσηλείαν. *Ὀπτικὸν καὶ ὀφθαλμολογικὸν τμήμα* μεθ' ἰδιαιτέτα εργαλεῖα καὶ ὄργανα πρὸς ἀκριβῆ καὶ ἐπιστημονικὴν ἐξέτασιν τῆς ὁράσεως.
Συμβουλαὶ καὶ ἐγχειρήσεις δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. 3—12

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Μεγάλη ὁδὸς Βογιατζίδαια
ΣΜΥΡΝΗ

ΚΛΙΝΙΚΗ

ΩΤΩΝ ΡΙΝΟΣ ΚΑΡΥΓΓΟΣ ΚΑΙ ΛΑΙΜΟΥ
ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ
ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Δ. Γ. ΜΑΡΣΕΛΛΟΥ

διδάκτορος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Μέλους τῆς Αὐστριακῆς Ὀτολογικῆς Ἑταιρίας.

Ἐπὶ δεκαετίαν ἐν Εὐρώπῃ σπουδάζων τὰ ἄνω νοσήματα τέως βοηθοῦ

τῆς Βιενναίας Ὀτολογικῆς Πανεπιστημιακῆς κλινικῆς, τοῦ καθηγητοῦ Urbantschitsch, καὶ τοῦ Ρινολαρυγγολογικοῦ τμήματος τῆς πολυκλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ Keschier, ἱατροῦ τοῦ Ἀρμενικοῦ Νοσοκομείου. Τελειοτάτη ἠλεκτρικὴ ἐγκατάστασις, ἐξέτασις δι' ἠλεκτρικοῦ φωτὸς τῶν βρόγχων καὶ τοῦ οἰσοφάγου.

Εἰδικὴ θεραπεία τῶν δυσμορφιῶν τῆς ὀφθαλμοῦ. Ὁραὶ ἐπισκέψεως 11—1 καὶ 3—5 μ. μ. 3—5

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΡΟΥΜΠΙΝΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΣΙΑΦΡΟΔΡΟΜΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

Κατὰ καθήκον γνωστοποιεῖ τὸ Σεβαστόν κοινόν ὅπως ἐπωφεληθῆ τῆς περιστάσεως τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς του, ἵνα φροντίσῃ δι' ὅλα τὰ νοσήματα τοῦ στόματος: ὡς ἐξαγωγήν ὀδόντων ἀνωδύνως διὰ τοπικῆς ἀναισθησίας κατασκευὴν ὀδόντων τελητηῶν κατὰ τὰ τελευταία τελειότερα

συστήματα, ἤτοι διὰ Καουτσούκ, διὰ χρυσοῦ, ὀδόντας βιδωτοὺς στεφάνους, (Couronnes) Γεφυρωτὰ (Bridgenork) Pont) διὰ πορσελάνης κ. τ. λ. κ. τ. λ. ... τὴν σφράγισιν ὀδόντων διὰ χρυσοῦ Καθαρισμὸς καὶ θεραπεία τελεία ὅλων τῶν ἀσθενειῶν τοῦ στόματος. Οἱ θέλοντες νὰ τιμῆσωσι αὐτὸν διὰ τῆς ἐπισκέψεώς των, θὰ ᾄσω ἱκανοποιημένοι καὶ θὰ ἔχωσι μίαν καλὴν ἀνάμνησιν.

ΩΡΗ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ [ἀπὸ τῆς 9—12 Π.Μ.
ἀπὸ τῆς 2—6 Μ.Μ.

Διὰ τοὺς πτωχοὺς δωρεάν
ἐκάστην Πέμπτην.